

MISLI

1965

ŠTEV. 3

MAREC

LETO XIV.

Registered at the
G.P.O., Sydney, for
transmission by post
as a periodical.

MISLI

(Thoughts)

Mesečnik za versko
in kulturno življenje
Slovencev v Avstraliji

★

Ustanovljen leta
1952

★

Urejuje in upravlja
P. Bernard Ambrožič
O.F.M.

6 Wentworth St.,
Point Piper.

Tel.: FM 1525

★

Naročnina £ 1-0-0
letno se
plačuje vnaprej

★

Naslov: MISLI
P.O. Box 136
Double Bay, Sydney.

★

Tisk: Mintis Pty. Ltd.,
417 Burwood Rd., Belmore,
Sydney. Tel. 75-7094.

MOHORJEVKE IZ CELOVCA DOSPELE

Težko pričakovane — zdaj so tu. V Melbournu so jih dobili vsaj teden dni prej kot v Sydneyu. Za druge kraje še ne vemo.

Š T I R I so: **KOLEDAR** za 1965, dve povestni: **Fant s Kresinja** in **Črna žena**, četrta ima pa naslov: **Kako so našli pot**.

V Melbournu jih imata na skrbi: **P. Bazilij** in **p. Odilo** na naslovu: 19 A'Beckett St., Kew, Vic.

V Sydneyu: **dr. Ivan Mikula**, 2 Ian St., Rose Bay, in **p. Valerijan**, 66 Gordon St., Paddington.

Naročite jih lahko tudi pri **MISLIH**: Box 136, Double Bay.

Cena za vse štiri en funt, po pošti vsaj dva šilinga več.

NADALJE PRIPOROČAMO:

SKOZI LUČI IN SENCE, spisal Ruda Jurčec. Prva knjiga od treh, ki so v načrtu. Opisuje pisateljevo doživljanje dogodkov v letih pred drugo svetovno vojno. Cena nevezani knjigi £1-0-0, vezani 30 šil.

LJUDJE POD BIČEM, spisal Karel Mauser, najnovejša njegova knjiga. — £ 1-10-0.

MOJ SVET IN MOJ ČAS, izbrana dela dr. Ivana Preglja — £1-0-0 (2 šil. poštnina).

A.M. SLOMŠEK, služabnik božji. Spisal dr. Fr. Kovačič. Knjiga je na novo izšla v Argentini za stoletnico Slomškove smrti. Zelo lepa zgodovinska knjiga stane £ 1-0-0.

KNJIGE DOBITE PRI "MISLIH"

DHAULAGIRI. — Doživljaji Slovencev v himalajskih gorah. Spisala Bertancelj in Arko. Velezanimivo! — £ 1-10-0.

POVESTICE — Iz zbirke spisov pisatelja Stanka Majcena. Izdala Slov. Kulturna Akcija. — Vezana knjiga — £1-0-0.

NOVELE IN ČRTICE — Iz zbirke pisatelja Pavla Perka. Izdala Mohorjeva v Celju. Vezana knjiga £1-0-0.

DNEVI SMRTNIKOV. — Zbirka najboljših črtic v emigraciji. Izdala SKA. Vezana knjiga £1-0-0.

ČLOVEK V STISKI. — Spisal dr. Anton Trstenjak, znani psiholog. — 10 šil.

DANTE PEKEL. Izdala Slov. Kulturna Akcija, prevodu dr. Tineta Debeljaka. £ 1-0-0.

NOVA PESEM, 14 prelepih črtic Vinka Beličiča. £ 1-0-0

KAR PO DOMAČE — Zelo zanimiva in šaljivo poučna knjiga. Izdala Baragova založba v Argentini — £1-0-0.

HEPICA — vesela povest o gorenjski papigi. Izdala Sl. Kult. Akcija — Cena £1-0-0.

UPORNIK MATJAŽ. Povest Karla Mauserja. — 10 šilingov.

SLOVEN IZ PETOVIJE, zgodovinska povest Stan-ka Cajnkara iz časov sv. Metoda. — 10 šil.

BARAGO NA OLTAR! — £ 0-10-0.

Ves pomen Baragov in vse delo za njegovo oltarno čast je popisano v tej knjigi.

S I V I D N E V I — spisal Marko Kremžar, izdala Slov. Kulturna Akcija v Argentini. Odlično delo, ne odložiš, dokler ne prebereš do zadnje strani. Cena £ 1-0-0, poštnina 1 šil.

TONČE S SLOMA — Povest iz Slomškove mladosti. Spisal p. Bernard Ambrožič. — 10 šil.

ZEMLJA, povest, spisal Karl Mauser — 10 šil.

OGRAD, povest, spisal Janez Jalen — 10 šil.

LETO XIV.

MARCH, 1965

ŠTEV. 3

KRIŽ NA RAME — VSAK DAN!

ŽE NAPIS ODBIJA — LE KDO BO BRAL? Verjetno tudi ti že obračaš list in hitiš iskat kaj bolj zanimivega, če zabavnih reči v tej številki že tako ali tako ne pričakuješ, češ: v postnem času smo . . .

Križ seveda pomeni zatajevanje. In je ter ostane ta beseda med najbolj nerodnimi, kar jih kdaj slišiš. Sam jo še izrečeš nerad, kaj šele, da bi njen pomen nase obračal! No, morda pa le ni tako hudo. Saj nazadnje si le tudi ti kristjan. Kristjan in križ sta si v zelo bližnjem sorodstvu.

Ni prijetno biti zares kristjan. Narava se upira. Križ — zatajevanje. Kakšna pusta beseda! Ali naj ti njen glas udari na uho, ali jo zagledaš zapisano, neprijetno te dirne. Od daleč namiguje na smrt in smrti se nujno bojiš. Življenje ti je v mislih, življenje ti je v željah, pa ne življenje kakršno koli. Ne sme biti brez ugodja, lepo in prijetno mora biti. Tudi, v globini najbolj značajnega človeka ždi ta usedlina. Neprestano sili na površje in skuša vsega človeka obvladati.

Nekdo je modro zapisal: Dokler ne zamro te oči, ki hlepe po gledanju vsega vidnega, dokler ne zamro ta ušesa, ki hočejo vse slišati, ta usta, ki žele okušati same sladkosti — dokler ne zamro telesni udje, ki teže za prijetnimi občutki, tako dolgo je naše življenje slabo. Od telesnega poženja potlačena duša v svoji podjarmljenosti ne more razpeti peruti in se dvigniti v človeka vredne višave.

Med telesom in dušo je boj na življenje in

smrt. Vidiš tisto drevesce, ki se mu je rast tako nečedno skrivenčila? Da bo spet lepo raslo, ga moramo nasilno upogniti na drugo stran. To je podoba naše skrivenčene narave. Upogniti jo moramo, silo ji moramo delati — mrtviti jo moramo.

To pot nam je pokazal Kristus. Njegovo življenje je bilo neprestano mučeništvo. Nikoli ni iskal samega sebe. Trpel je za grešnike. Ali ga bomo pustili samega v trpljenju?

Dočakali smo spet čas pokore — postne dni. Cerkev nam govori: Če imate kaj srca, nikakor ne morete brezčutno gledati Njega, kako nosi križ, sami pa hoditi za njim — ali celo mimo Njega — brez vsakega bremena na ramenih in morda v globokem sovraštvu do Križa!

Deseta postaja

TUJA UČENOST

Ivan Cankar

Kar lepo branje je to. Celo v zvezi s pripravo na misijon v Sydneyu in Canberri. — Ur.

MOJA MATI JE BILA KMETIŠKI OTROK; rasla in dorošla je tako čisto in nedolžno kakor cvet na polju. Ko se je možila, ni znala ne brati ne pisati. Obojega se je učila šele tedaj, ko smo mi otroci doraščali; bedela je ponoči, da bi je nihče ne videl. Pisala je z neokretno roko, črke so bile zelo velike; ali še zdaj se spominjam, da je bila njena slovenščina lepa in čista in da nam je propravljala besede.

Ko smo se naučili brati in pisati, smo začeli s slovensko in nemško slovnico in s težavnimi računi. Moja mati se je vsega učila z nami. Pretenke in preveč oglate so ji bile nemške črke, nazadnje pa se jih je privadila. Čudno se mi je zdelo, ko sem slišal iz njenih ust prvo nemško besedo, toda preudaril sem takoj: "Mati zna vse, čemu bi nemško ne znala?"

Tako je bilo, dokler smo bili vsi doma; nena doma pa je seglo med nas kakor silen veter in razkropili smo se na vse strani.

Poleti je bilo, ko sem se vrnil domov; prinesel sem s seboj skladovnico nemških knjig. Trinajst let, mislim, da mi je bilo takrat. Prvo noč sem zaspal ves truden, pa sem se opolnoči zdramil, ker mi je bila zasvetila luč na trepalnice. V polspanju in preplašen sem se ozrl po izbi; mati je sedela za mizo, moje knjige je imela pred seboj.

"Mati, saj te stvari niso . . . !" sem vzkliknil, pa mi je beseda ostala v grlu kakor od sramu.

"Kaj da niso?" je vprašala mati; njen mladi obraz je bil ves zardel.

"Tuje stvari so, puste . . . kaj bi z njimi?" sem rekel s tišjim glasom. Čutil sem, da sem jo bil užalil, in tudi sem čutil, da vidi ona mojo hinavščino in moj sram.

Držala je knjigo v obeh rokah in je strmela vanjo; zdi se mi, da je bil Goethejev Werther.

"Glej . . . saj sem se učila nemški . . . saj razumem, če kdo na cesti govori . . . ali teh besed ne razumem . . . nobene ne razumem . . ."

"Saj ni treba, mati, saj ni treba, da bi to razumeli!" sem ji odgovoril ves prestrašen. "Ni treba tega razumeti!"

Zdaj vem, kar sem takrat samo slutil: da je bila mati otrok, bel in čist, ko smo bili mi že oskrujeni otroci.

"Kaj je v teh knjigah?" je vprašala.

"Tuja učenost", sem odgovoril. Samo jezik je tako odgovoril, v mojem srcu je bila velika žalost; že ob tisti uri je bilo v njem tisto koprnenje, ki je zdaj zavedno, silno in grenko: da bi nikoli ne okusil spoznanja!

"Povej mi, kaj pravi ta tuja učenost?" je rekla mati.

"Sam ne vem," sem odgovarjal vznemirjen in zlovoljen. "Vsakemu pravi drugače, kakor je že uho in pamet. Meni pove kaj lepega, komu drugemu pa kvasi in kvanta".

Mati se je vsa zgrozila.

"Kje si se naučil takih besed? Ta učenost te jih je naučila".

Sedla je k vzglavju, da so bila njena lica čisto blizu mojih.

"Ali veš, kaj si sinoči zamudil?"

"Ne vem."

"Gledala sem in sem čakala, nazadnje pa si zaspal. Nič nisi molil sinoči, še pokrižal se nisi".

Molčal sem; v mojih mislih pa se je ljubeznivo in sočutno smejala.

"Mati, mati, otrok ti mladi, nedolžni".

Zakaj trinajstletni fantje so zmerom brezverci.

"Še pokrižal se nisi. Truden si bil, ali ne tako truden, da bi roka ne dosegla čela . . . Glej, zdaj vem . . . ko sem se dotaknila tiste knjige, sem občutila . . . zdaj vem, odkod tvoje modre besede in tvoj starobni smeh. Tuja učenost ti je segla v srce, napravila te je mlačnega in lenega . . ."

Zaspan sem bil, njene besede pa sem slišal vse in sem jih razumel. Ali toliko hudobne hinavščine je bilo v meni, da sem zatisnil oči ter sopes globoko kakor v trudni dremavici.

Mati je tiho vstala, sklonila se je do moje glave in me pokrižala na čelo, na ustne in na prsi. Skoz presledek narahlo stisnjenih trepalnic sem natanko videl njen obraz; in tudi sem videl, da so bile njene oči solzne in da so se ji ustne tresle.

"Na Boga ne pozabi! Na Boga ne pozabi nikdar!"

Pokrižala me je vdrugič; tako globoko se je nagnila k meni, da sem čutil na licih toplo sapo iz njenih ust.

"Pri Bogu ostani!"

Nisem se ganil in nisem odprl oči, zaspal pa nisem dolgo. Lepe pa žalostne so bile noje misli:

"O, mati, tvoja duša je brez madeža, kakor sonce na poletnem polju! O mati, otrok tvojih otrok, da bi nikoli ne spoznala te sovražne tuje učenosti! O mati, v učenosti ni ljubezni — ti pa si

Misli, March, 1965

ljubezen sama, že tvoj smehlaj je paradiž, vesel in sončen, brez črnega spoznanja. V toplem domačem hramu si ostala, mi pa smo prezgodaj odpahnili duri v tujino in mráz!"

Mesec dni pred materino smrtjo sem bral Kreutzerjevo sonato. Svetilka je gorela zaspano, sedel sem poleg postelje in sem bral, kakor berem vsako lepo knjigo: prepiral sem se s pisateljem kakor Jakob z angelom. Mislil sem, da mati spi. Ne da bi jo pogledal, sem ji včasih v robcem otrl vroči pot s čela in lic.

Nenadoma je mati spregovorila:

"Povej, kaj bereš!"

"Nemško je . . . ne morem tako povedati".

"Beri mi!"

Nemški prevod sonate je bil zelo slab in neroden; bral sem ga v slovenskem jeziku, kakor se mi je zdelo; mislil sem, da sem bral samo pol ure; ko sem nehal, je bilo preko pol noči. Ves teman

in zamišljen sem bil, moje srce je slutilo daljne daljave, najgloblja brezdna izkušenih src.

Nenadoma je vztrepetal materin glas, da me je vsega spreletelo.

"Ni res! Ni res! Tako ni, tako ne more biti!"

"To je le zgodba!" sem odgovoril začuden in plah. "Morda se ni v resnici zgodilo . . . pa bi se morda lahko zgodilo . . ."

"Ni res! Ni res!" je vzkliknila mati. "To je tista tuja učenost . . . segla ti je v srce, Boga ti je ukradla . . . Zdaj jo poznam, že zdavnaj sem jo poznala . . . Bog se te usmili!"

Tako je rekla moja mati mesec dni pred svojo smrtjo . . .

Zdaj, o mati, slišim tvoje besede, zdaj jih razumem. In zdaj je edino, pregrenko hrepenenje v mojem srcu: da bi bil kakor ti, o mati, cvet na polju! Zdaj razumem tvoj blede strah, o mati, tvoj blede strah pred sovražno tujo učenostjo! —

HVALEŽEN SPOMIN NA MATER

Ivanka Kariž, Burwood, NSW

OB TRIDESETLETNICI NJENE LEPE SMRTI spet živo mislim nanjo. Prav posebno pa je spet zaživela v mojem spominu, ko nam je g. dr. Mikula oznanil pri službi božji: Sv. misijon bomo imeli v Sydneyu!

Stopilo mi je pred oči, kakor da je le nekaj let od takrat. Sedim pri materi in ponavljam za njo pesem: Srečni in zlati čas svet'ga misijona, o da smo učakali tudi ga mi . . . Pa smo peli in peli kakor ptički, pa seveda še vse polno drugih pesmi. Naj torej pride tisti dan, ko bomo zopet skupno zapeli misijonsko pesem v velikem Sydneyu!

Moja mama je bila še mlada, ko je postala vdova. Ostalo ji je pet otrok. Najstarejši hčeri je bilo 11 let. Težko breme za mater, da nas je preživljala. Pa sta bila tu še stari oče in stara mati, tudi zanju je morala naša mama skrbeti. Celih 24 let je hodila vsak drugi dan v Trst, da je prodala mleko in dobila kak denar. Bilo je 16 km tja in toliko nazaj. Ob eni zjutraj je šla od doma, da je bila v Trstu že pred peto uro. Koliko km je še tam napravila, kdo bi vedel?

Nikdar ni tožila, da je trudna, da je prehudo

zanjo. Ob počitnicah smo ji hiteli otroci naproti, pa je redko prišla naravnost domov. Med potjo se je mudila s tem, da je žela s srpom travo okoli kraških skal — tak je pač tam svet. Nikdar ni zamudila sv. maše, šla je v cerkev v Trstu, drugače pa iz Križa v Tomaj, pol ure daleč.

Pri vseh teh trudih ni bila nikoli bolna več ko morda dva dni, pa tudi zdravnika ni nikoli rabila. Nikoli si ni privoščila jajca, krompir ji je zadostoval. "Ah, kdo bi si cvrl . . ." V svojem 68. letu je pa nenadoma zbolela. Zoper njeno voljo smo klicali zdravnika. Ni mogel pomagati. Imela je veliko obiskov v bolnišnici in nekateri so jo spraševali: Marjeta, ali kaj moliš? Pa jim je odgovarjalo: Hudo bolan človek ne more moliti, moliti je treba, dokler si zdrav. Zdaj bolezen zame moli. — Tako je vdano trpela in 17. marca 1935 je njena duša odletela k Bogu kakor golobček.

Tako tudi mi ne dlašajmo molitve za nazaj, ker nič ne vemo, kdaj bo prišla tista bela žena o koso. Med misijonom se nikar ne izgovarjamo na utrujenost in podobne razloge. Mislimo na značajne pomenljive vrstice: Kjer je vera, tam ljubezen, kjer ljubezen, tam Bog, kjer Bog, tam ni nadlog!

IZ SAME JEZE SEM TISTO PISAL

P. Bernard Ambrožič

ROJAKI V ARGENTINI BEREJO "ZBORNIK" skoraj tri mesece prej kot mi v Avstraliji. Smo pač še vedno "daleč od ljudi". In ko so tam brali ZBORNIK za 1965, je eden od njih vzel pero v svojo desno roko in napisal meni pismo. In je pismo povedalo, da se ljudem čudno zdi, zakaj je moj letošnji prispevek v ZBORNIKU zelo "drugačen" kot v preteklih letih. Navadno da sem, je reklo pismo, napisal kaj "bolj za smeh", letos pa tako resno reč, skoraj sveto. Kako to? Ali sem se končno "zmordil" in se šel učiti k takim "legendarjem" kot je bil Ksaver Meško . . . ?

Morda je še kdo, ki ga stvar zanima, zato bom kar tu povedal, kako in kaj.

Že ko sem prvič bral zdržema ves četrti evangelij, sem bil na Janeza Evangelista hud. Razjezil me je. In naj pripomnim, da sem bil takrat že pokrit s frančiškansko kuto. Poprej nisem bil nič drugačen kot velika večina drugih ljudi, ki si težko vzamejo čas, da bi Janezov ali Matevžev ali Markov ali Lukov evangelij brali zdržema in s primernim zanimanjem.

Ko sem bral takoj v prvem poglavju o srečanju Jezusovim z dvema učencema in njihov pogovor, sem se začudil in bral še in še: "Jezus pa se obrne in ko vidi, da gresta za njim, jima reče: Kaj iščeta? Odgovorita mu: Rabi (kar pomeni učenik), kje stanuješ? — Veli jima: Pridita in pogledjta! — Šla sta in videla, kje stanuje, in sta tisti dan ostala pri njem. Bilo je okrog desete ure."

Iščem, iščem, kje bo evangelist povedal kaj več o tem, pa nič in nič. Jaz bi pa tako rad vedel, kje je Jezus stanoval in kako so se imeli tam, ko sta vendar "tisti dan", čeprav je bil dosti kratek, učenca ostala pri njem. Razjezil sem se torej na Janeza in ga obsodil, da ne zna zanimivo pisati. Vzbudi ti radovednost, utešiti je ne zna ali — noče! In prav to zadnje me je posebno jezilo. In je šla ta jeza z menoj globoko v srcu in je zmerom spet planila na dan, kadar sem imel Janezov evangelij pred očmi ali pa se samo spomnil nanj.

Pa ni bilo treba dolgo čakati, da je moja jeza dobila širše polje. Opazil sem, da se drugim ljudem ob branju Janezovega evangelija ne godi tako kot meni. Nič se niso čudili, še mnogo manj pa jezili, ko so brali zgoraj nevedene besede. Kar mirno so naprej brali in nič se niso ustavili. Če sem jaz komu povedal, kako mene jezijo tiste vrstice v Janezovem evangeliju, so se mi sumljivo smejali, kakor bi hoteli reči: ti si pa velik čudak.

Potem nisem nikomur več povedal svojega

mnenja v tej zadevi. Bal sem se, da bi si zapravljal pri ljudeh dobro ime. Začel sem pa preiskovati knjige in učene razprave o evangelijih, posebno o Janezovem evangeliju. Čudil sem se: tudi v knjigah nisem nikjer bral, da je Janez napravil napako, ko je tisto popisovanje izpustil. Potem sem opustil preiskovanje, kako in kaj in zakaj — moja tiha jeza je pa ostala in se vlekla z menoj vred skozi leta in desetletja.

Nekoč se je pa kar na lepem zgodilo, da se je moja jeza čudno zožila. Odtrgala se je od Janeza, odtrgala se od ljudi in tudi od knjig — obstala je pred menoj in me vprašala: Zakaj se prav za prav jeziš, zakaj me najemaš in rediš v svojem neumnem srcu? Komu na božjem svetu je to v korist? Jaz — človeška jeza — sicer moram živeti, toda gorje človeku, ki me v svojem srcu redi . . . in še prav brez pravega vzroka . . .

Ničesar nisem mogel svoji jezi odgovoriti. In tako se je zgodilo, da sem se zaradi svoje jeze na Janeza in tako dalje razjezil — sam nad seboj. In je bilo potem tako: Kadar sem se spomnil na svojo bivšo jezo, sem bil zelo hud sam nase in vselej sem se spet razjezil.

Nekoč se mi je kar na lepem razodelo, da tudi ta jeza ni koristna. Čemu bi se jezil, ko si vse druge jeze pozabil — pahni od sebe še to jezo in bodi normalen človek! Videl sem, da je bilo to razodetje pametno, misel v glavi mi je to potrdila, čustvo nekje v prsih pa ne tako brž. Dolgo vrsto let sem se boril s tema dvema nasprotnikoma v sebi, pa jima nisem mogel najti poti do sprave. In če sem pomislil, da je na koncu vseh koncev vendar samo Janez kriv teh mojih težav — takoj je bila velika nevarnost, da se moja jeza začne spet vse od kraja . . .

Ko je bil nekoč ta nevarnost tako velika, da bi zaslužila priimek "skušnjava", me je nenadoma obsijala skrivnostna luč. Saj to je tisto, mi je nekaj reklo. Začeti je treba vse od kraja! Le kaj čekaš toliko let in ne oplaziš stvari pri njeni korenini?

Tedaj sem spoznal, da nič drugega pomagalo ne bo — treba je Janeza opravičiti. Ne pred Bogom, ne pred ljudmi, ne pred učenimi knjigami — opravičiti ga je treba pred menoj samim! Ko mi je to spoznanje prišlo, je bilo vse drugo lahka reč. Vzel sem pero v svojo desno roko in napisal — legendo. Ni bilo še konec vseh nevarnosti za jezo, dokler nisem videl črno na belem legende natisnjene v letošnjem ZBORNIKU. Ko sem pa to videl,

Misli, March, 1965

Izpod

Triglava

SLOVENSKA DRUŽINA s 4 člani potrebuje za življenje na leto 610,000 din, tako je lansko leto ugotovila uradna ocena v Ljubljani. Kam naj bi šla ta visoka vsota? Za prehrano 230,000, za tobak in pijačo 25,000, za obleko 87,000, za stanovanje 34,000, za opremo stanovanja 35,000, za razsvetljavo in ogrevanje 23,000, za kulturne potrebe 42,000, pri tem ostane vsota 32,000 "za vse ostalo". Kaj naj bi to bilo, uradna statistika ni povedala.

V **LAŠKEM** ob Savinji se že dolga leta po vojni ne vršijo sistematični zdravstveni pregledi šolskih otrok. Če šolsko vodstvo pošlje zaradi tega pritožbo na zdravstvene oblasti, pride odgovor, da ni ne časa ne denarja za kaj takega. Po mnenju šolskega upravitelja to ne more držati, zato je poslal temu primeren dopis v ljubljansko DELO, ki ga je tudi objavilo.

NA **SUHORJU** v Beli krajini so v lanskem decembru na šolskem poslopju odkrili spominsko ploščo ob dvajsetletnici ustanovitve italijanske komunistične brigade v Sloveniji. Ta laška brigada je pridno pomagala slovenskim partizanom trebiti Slovenijo vseh tistih elementov, ki so bili komunistom v napotje pri delu za doseg oblasti. Proslave, ki se je ponovila tudi v Žužemberku, se je udeležilo iz Italije 125 bivših članov one brigade pred 20 leti.

je v hipu izpuhtela zadnja mrvica moje polstoletne jeze, prav kakor izhlapi jutranja megla v sončnih žarkih. Še več, še veliko več: poklical sem Janeza evangelista na nebeški telefon in sem mu rekel: Prav lepa hvala, ljubi sveti evangelist, pa tudi odpusti mi. Zdaj vse razumem in vem. Če bi bil ti napisal tisto v evangeliju, kar bi jaz rad bral in nisem mogel — bi bila naša slovenska literatura revnejša in oropana — za eno legendo . . .

PROPAGANDNI DOSTAVEK. — Tu obdelovana "Legenda" je samo majhen drobec v letošnjem ZBORNIKU, stisnjena na manj kot 5 strani. Vseh strani v njem je pa toliko kot dni v letu. Ogromno zanimivega branja. Sezite po njem! —

Misli, March, 1965

V **TRBUŠAH PRI ČRNOMLJU** so praznovali 20letnico ustanovitve avstrijske komunistične brigade, ki je skupno s tovariši iz Italije in od drugih pomagala slovenskim komunistom do oblasti. Tudi te proslave se je udeležilo neko število bivših avstrijskih brigadirjev iz leta 1944. Na meji pri Št. Ilju so jih slovenski tovariši z bučnim sprejemom pozdravili in jih spremljali na poti v Belo Krajino. Mi smo pa skozi vso dobo preteklih 20 let verno poslušali pravljico, da so si slovenski komunisti "popolnoma sami" z ogromnimi žrtvami in tako dalje prislužili oblast nad slovenskim narodom v domovini.

OD LJUBLJANE DO JESENIC prevozijo lansko leto elektrificirani vlaki v 36 minutah, če vozijo brez postanka in vmesnih krajih. Prvi tak vlak je stekel 27. novembra 1964. Na progi med Ljubljano in Kranjem mu je bila naglica 100 km na uro.

PO LANSKEM ZATRTJU REVJE "RESPEKTIVE" se je partija spravila na revijo **SOBOBNOST**, ki je tudi postajala preveč neodvisna. Vida Tomšičeva je razpustila uredniški odbor te revije, ki je imel kak tucat članov. Izbrala je samo dva, ki sta se ji zdela dosti "ubogljiva" in jima naročila, naj urejata revijo tako, da bo "prav". Če sta tega zmožna, je drugo vprašanje. V kulturnih krogih širom po Sloveniji je ukrep Vide Tomšičeve zelo razburil duhove. Odpor zoper ukrep je bil tako močan, da je uredniški odbor revije **PROBLEMI** sam od sebe — odstopil. Društvo slovenskih književnikov skuša začeti s svojo lastno revijo, ki naj bi napravila več kot samo izpolnila praznino po uradnem zatrtju vsakega svobodnega izražanja. Kako bodo uspeli književniki, je stvar golega ugibanja.

STOLNI KANONIK JOS. ŠIMENC v Ljubljani je zgodaj v januarju zelo hudo obolel. Že dolgo trpi na rakovi bolezni, pa redno obsevanje z radijem je obetalo priličen uspeh. Zadnje poročilo ve povedati, da je na praznik sv. Družine še pridigal v stolnici, potem ga javnost ni več videla. Nastopila je huda tromboza, da ni mogel več stopiti na noge. Kako je z njegovim stanjem trenutno, ni poročil.

V **LOGU PRI VIPAVI** je na stropu znane Marijine cerkve nova slika, ki jo je napravil za 1100-letnico sv. Bratov Cirila in Metoda slikar Mole. Poleg obeh slovanskih apostolov sta na sliki tudi **Slomšek in Baraga**.

LJUBLJANSKA NADŠKOFIJA ima za svojih 650,000 krščenih ljudi samo 418 duhovnikov, med njimi 114 redovnikov. Zato je nekako 40 župnij brez duhovnika. Oskrbovati jih morajo sosednji župniki.

Božič tipka

★ DANES PA ŽE LAHKO SPOROČAM VESELO NOVIČO, da smo se z načrti za našo cerkvico sv. Cirila in Metoda premaknili iz **nabiralne** akcije v **delavno**. S tem seveda ni rečeno, da smo nabirko zaključili in ne potrebujemo več darov. Manjkata nam še dva tisočaka in pol, v kolikor smo mogli zračunati, da bodo znesli stroški celotne zgradbe. Do danes smo nabrali lepo vsoto £5,387-11-10. Če k temu prištejemo še bančne obresti, imamo za cerkev nad £5,500 gotovine. Darovalcev je do danes 540, so pa še med nami rojaki, ki se jim doslej niso pridružili. Če kdaj, potrebujemo zdaj tudi njihovo darežljivost, da ne obtičimo na sredi pota. Kako lepo bi bilo, da bi ne bilo Slovenca, ki bi ne bil kakor koli imenovan v Spominski knjigi, katero bomo izdali ob otvoritvi. Sleherni dar je hvaležno sprejet.

★ Zgoraj sem omenil **delavno** akcijo. To se pravi: začeli bomo. Res imam še nekaj potov po uradih, a podobno je, da posebnih težav ne bo več. Občinski gradbeni inšpektor nam je dejal, da smemo zasaditi lopato. Tako smo začeli v teh dneh organizirati delo. Očistili smo zemljišče, gradbenika Lojz Markič in Rudi Koloini sta zakoličila gradbeni prostor in v nedeljo dne 7. marca se bomo zbrali ob sedmih zvečer na igrišču ob Baragovem domu. Ko boste to brali, bo ta slovesnost že za nami. Upam, da bo lepa in domača: **zasadili** bomo **prvo lopato** za našo cerkvico in blagoslovili zemljo, kjer bo cerkva stala. Z molitvijo bomo poklicali božjo pomoč na začetek našega dela. "Če Gospod ne zida hiše, zastonj se trudijo zidarji," pravi sveto pismo. Zaman so naši darovi, zaman so naši napori, če nas ne bo vodila božja roka od srečnega začetka do srečnega zaključka. Vsakdo izmed navzočih bo lahko zasadil lopato in tako simbolično pokazal, da hoče sodelovati pri gradnji. Pevci bodo zapeli pesem v čast sv. Cirilu in Me-

todu, končala pa se bo pobožnost s križevim potom na dvorišču Baragovega doma pred lurško votlino.

Seveda bo kljub našemu "zasajanju lopat" ostalo glavno delo buldozerju, ki ga bo v nekaj dneh pripeljal g. Karel Čolnik. Karel je prevzel izkopavanje — nič manj kot 800 — 1000 kubičnih jardov zemlje bo moral izkopati in zriniti na kup, ki bo moral čim prej splahneti. Upam, da bomo dobili dovolj tovornih avtomobilov, ki bodo odvozili nepotrebno zemljo. Ponovno naprošam vse, ki ste voljni pomagati pri gradnji, da mi sporočite. Le z dobro organiziranim delom ne bomo nepotrebno trošili časa in moči.

★ V postu bomo imeli sleherni petek zvečer ob pol osmih postno pobožnost, v naši kapelici v Kew. Pridite, da se tako pripravite na praznik Vstajenja! Čim lepša je priprava, tem lepša bo velika noč. Vselej bo prilika tudi za spoved. — Vse obrede velikega tedna pa bomo imeli zopet pri lurški votlini na prostem. Upajmo na lepo vreme. Celotni spored bo objavljen v prihodnji številki "Misli". Enako spored spovedovanja po naselbinah izven Melbournea.

★ Poročili so se sledeči pari: Dne 6. februarja sta pred Marijo Pomagaj v Kew sklenila zakonsko zvezo Ivan Želko in Irma Kustec. Oba sta doma iz Dolnje Bistrice, župnija Črenšovci. — Dne 13. februarja je v cerkvi sv. Avgustina, Yarraville, Franc Hvala obljubil zakonsko zvestobo Luizi Elizabeti Goetz. Ženinov rojstni kraj so Police nad Idrijo, župnija Šentviška gora, nevesta pa je bila rojena v Brčkem, Bosna. — Dne 20. februarja smo imeli štiri poroke: V hrvaški cerkvi bl. Nikolaja v Clifton Hillu sta se poročila Franc Zadel (doma iz Podbež, župnija Hrušica) in Irma Balić (Strahoninec, župnija Nedelišče), pri Mariji Po-

magaj v Kew pa Miroslav Marušič (Tomaj-Sežana, župnija Dutovlje), in Marija Bizjak (doma iz Zaloga, župnija Postojna). — Na Avstralskih Brezjah je bila ta dan tudi dvojna poroka: Horvatovi so oddali kar dve hčerki naenkrat. Ivanko Horvat je dobil Peter Hauptman, njeno sestro Marijo pa Friderik Kraner. Nevesti sta bili rojeni v Zaveščaku (župnija Selnica), Peter v Ljubljani, Friderik pa je iz Oseka, Slovenske gorice. Marijo in Ivanko pozna ves slovenski Melbourne, saj sta sodelovali pri raznih prireditvah in obe sta tudi naši cerkveni pevki. Marija je bila na prireditvi tukajšnjega društva izvoljena za "Miss Slovenija 1963". Ivankin ženin Peter pa je med nami znan kitarist. — Dne 27. februarja pa sta pred oltar stolnice sv. Patrika stopila Jožef Barbiš in Albina Korče. Ženin je rojen v Šembijah (župnija Knežak), nevesta v Malih Brdih (župnija Ubeljsko). Tudi Albina je med nami znana kot pevka: sodelovala je pri gramofonski plošči, ki jo je izdal pevski zbor "Triglav".

Vsem parom želimo obilico sreče in božjega blagoslova!

★ Kaj pa slovenski krsti? Tri beleži naša kronika. Dne 26. januarja je v Newborough (Gippsland) oblila krstna voda Ireno Dano, hčerko Kurta Buhla in Barbare r. Erman. — Dne 11. februarja je bil na Avstralskih Brezjah krščen Jožek, sinko Jožefa Kodra in Sonje r. Frol. — Dne 13. februarja pa je bila istotam krščena Anka Violeta, hčerka Ivana Potočnika in Anke r. Čelofiga. — Čestitke srečnim družinam!

★ Žal moram zopet objaviti tudi obisk smrti. Zapustil nas je zlasti med šentalbanskimi Slovenci dobro poznani **Martin Čebin**. Komaj nekaj tednov je bolehal, končno je bil poslan v bolnišnico v Footscray, a ni bilo več pomoči: v torek dne 2. februarja zjutraj je lepo pripravljen in previden s sv. zakramenti izdihnil.

Pokojnik je bil rojen leta 1904. v Nemčiji. Kasneje je živel v Trbovljah. Težave begunskih taborišč je prenašal v Avstriji, od koder je z ženo Fani in Sonjo leta 1957 odšel preko morij v Avstralijo. Pridružil se je skupini Slovencev, ki so si izvolili takrat ravno rojeni St. Albans za "slovensko vas" ter si v teku let pozidal prijeten dom. Pred leti je sodeloval tudi kot odbornik tamkajšnjega Slov. društva.

V petek dne 5. februarja ob 9:15 dopoldne smo imeli mašo zadušnico v cerkvi Srca Jezusovega v St. Albansu, nato pa smo truplo pokojnega Martina vrnili zemlji. Grob je dobil ob ostalih slo-

venskih grobovih na keilorskem pokopališču.

Iskreno sožalje Čebinovi družini!

★ Zopet se nam obeta v Melbourne kulturna prireditev: naši cerkveni pevci pod vodstvom p. Odila bodo zadnjo soboto v maju priredili koncert Slomškovih pesmi. Je prav, da že zdaj malo poagitiramo za to priliko, ko se bo z odra zopet oglasila naša domača pesem. Saj sydneyjskih "Škrjančkov" še nismo pozabili, kajne? Moram vam povedati, da tudi oni niso pozabili Melbourne. Nedavno sem dobil iz Sydneya ček za £50-0-0: iz svoje — verjetno skromne — blagajne so nam ga za cerkev poslali — "Škrjančki". Iskren Bog plačaj, g. Klakočeru pa poleg tega še to, da bi po svoji zadnji in resni bolezní popolnoma okreval ter še dolgo vrsto let vodil svoj odlični zbor.

★ Mohorskih knjig za leto 1965 sva dobila s p. Odilom 150 izvodov, pa so že vse pošle. Toliko v vednost vsem, ki še vedno sprašujejo zanje. V primeru da jih še kaj dobimo, bova pa z njimi z veseljem postregla naročnikom.

★ Te dni bodo v okviru Tedna Rdečega Križa dvakrat nastopili pred širšo javnostjo godci Baragovega doma. Naš kvartet "Bled" pod vodstvom Ivana Petelina ima svojo točko na Mednarodnem Koncertu v "Melbourne Town Hall", enako na Mednarodnem Festivalu v botaničnem vrtu. Nič ne dvomim, da se bodo dobro odrezali. Le koražno, fantje!

PET TISOČ PETSTO KOŠEV ISKRENIH ČESTITK ROJAKOM V MELBOURNU
O PRILIKI ZASAJANJA LOPAT V AVSTRALSKO GRUDO POD BODOČO CERKVIJO SVETIH BRATOV CIRILA IN METODA!

"Misli"

JURI KOZJAK

Josip Jurčič

TRINAJSTO POGLAVJE

Zbrali so se ljudje kmečki
pod veliko skalo v les;
vsak v orožje ima cep
prot sovražnikom.

(Kraljedvorski rokopis)

KAKO POLDRUGO URO OD STIČNE izvira pod skalnatim hribom na Dolenjskem reka Krka. Prihaja na dan v dveh izvirkih, ki sta pa sila blizu drug drugemu. Prvi rokav stopi na svetlo v kotu ravno pod gradom, katerega je bil neka leta poprej Vitovec iz Celja razdel; drugi rokav pa izvira bolj proti vzhodu. Oba vira sta komaj za keke streljaje na dvoje in se zlivata tudi ravno tako kmalu v isto strugo.

V tem kraju se posebno zopet pokaže značaj kraških tal. Ves hrib je sestavljen iz kamna in ves veliki hrib, ki se potlej razteza ob Krki in proti severu, je votel.

Ako greš od vzhodnega rokava kakih dvajset stopinj iz dola navzgor, prideš do velike viseče skale, ki ima majhno, komaj vatel visoko in široko žrelo, votel vhod v zemljo.

Človek, ki hodi v le-to jamo, se mora pri vходу ukloniti. Potem se nekaj časa, komaj sedem stopinj, gre navzdol v zemljo. Precej potlej pa se pride v veličastno poslopje, katero je zidala in skladala sama roka vseomogočnega Stvarnika. Vse je tukaj zidano iz celega kamna, visoko, široko, da ni še do današnjega dne nihče do konca prišel. Le tu pa tam leži v tej visoki naravni dvorani kaka debela in podolgata skala. Naprej pa je v neizmerni temni daljavi predrznežu pot odprta še daleč, tem bolj, ako bi hotel hoditi še po vodi naprej, po Krki, ki teče tu pod zemljo, Bog vedi odkod.

Ta jama je bila v nekdajšnjih časih okoli bivačim prebivalcem pribežališče in zavetje pred Turki. Tako je bila tudi leta 1475, ko se je godila naša povest, privrela velika množica iskat v jamo zavetja. Pred jamo sta stala na straži dva kmeta z orožjem v roki, eden zgoraj, eden zdolaj. V jami pa, v obokani sredini pod zemljo, na raztreseni slami je sedelo in ležalo za tri vasi ljudi. Veliko ognjev je gorelo in obsevalo čudovito črno temo, ki se je razpenjala po široki votlini ter čarobno slikala kameniti strop, ki je groze visel ljudem

nad glavami.

Med mnogimi ognji, pri katerih so kuhali ali se samo grela posamezni ljudje, je bil posebno velik ožen najbližji pri vhodni luknji, koder se je debel dim venkaj valil in koder so ven in ven prihajali in odhajali, nosili drva in hrano ali hodili milo pogledovat svoje domačije, katerih zadnji ostanki, zažgani po turški roki, so po dolu žalostno tle sijali po temi.

Okoli tega velikega ognja se je bilo zbralo veliko krdelo možakov razne starosti: ta mladenič, ta mož srednje starosti, ta starec kraj groba; imeli so skoraj vsi cepove, kovane z železom, ali pa dolge butičaste črno opaljene grčavke ali kakovo drugo stvar pri rokah. Med glasnim ravsom in govorjenjem, ki se je razlegalo po jami in katerega so čudno odbijale in oponašale kamenite stene nakopičenih skal, je bilo še najbolj slišati, kar so ti možje, prostaki iz naroda, ugibali.

"Kaj pravite, možje", pravi čokat možek, "ali bo še kdaj dobro na tej naši zemlji? Bog nas varuj! Že od nekdanj, kar je menda naša narodovina na svetu, je ni bilo sreče še toliko časa, kar človek potrebuje, da iz zibel v grob zleze, še toliko ni bilo veselega".

"Res je to", odgovori drug zarasel, hud mož, "Trlep govori resnico. Gospoda se zapira v gradove, nas pa pušča, naj nam psi požro otroke, naj nam mlade ljudi v Turško odpeljejo, da se Bogu usmili; nam pa ne pomaga nihče; ako se čreva vlečejo za nami, se nihče ne zmeni za nas. Kadar je cesarju potreba vojakov za na Nemško, tačas ti brž prilete in hajdi, moramo iti gor. A za sedem naglavnih grehov, ne pomaga ti živa duša, kadar nas davi sam hudir s Turškega ali pes vedi odkod. Meni le to ne gre v glavo".

"Potolaži se, prijatelj", nadaljuje drugi, "jaz pa menim, pustimo na miru gospodo in cesarja, le-oni imajo že tudi svoje križe; jaz pa pravim: pomagajmo si sami, možje, sami si pomagajmo!"

"Lehko ti je govoriti", mu seže prejšnji v besedo, "ti si sam pod soncem, očeta nimaš ni matere ne; žene in otrok še poznal nisi. Če ti gre za kaj, gre ti za lastno glavo. Kaj bi maral, če bi bil sam na svetu. Ali ko bi ti bili Turki sina ubili, ženo pod zemljo spravili, hiše že ne štejem, les še raste, to bom že postavil."

"Postavil jo boš, da ti spet pride Turek in jo zapali; ako boš ravno prezaspan, da se še sam spečeš v tem pepelnjaku", dostavi četrti.

"Vse je res, kar pravite, možje", reče šestdesetletni mož rdečih las, "pa bom vendar jaz še eno rekel. Nič ne pomaga, če se hudujemo nad gospodo in cesarjem. Bog nam jih je dal, ne bi bilo prav, ko bi jih zametavali; bodo že sami od sebe odgovor dajali. Mi ne bom sodili; saj vidite, da se

vsakemnu izmed nas lahko primeri, da umrje od davi do drevi, od nocoj do jutri zjutraj, zlasti ker se je smrt v naši deželi udomačila; Turki jo trosijo. Zato pravim, ne dajmo se! Ne ležimo tukaj brez dela! Četudi Turka sami ne moremo odgnati, nujmo, ogrenimo mu to, kar si bo pridobil. Jaz pravim, da naši cepci še komu črepinjo razkoljejo, turške pa tudi niso trše od naših. Jaz sem že prileten, pa grem še vedno z vami in videli boste, da sem včasih še za kam potekniti”.

“Jaz tudi tako menim, pomagajmo si sami; jaz sem zraven.”

“To sem tudi jaz prej rekel”, pravi tretji.

“Jaz tudi” se je slišalo od vseh strani in zmerom večje je bilo krdelo ob velikem ognju.

“E, kaj, vsi gremo!” reko naposled eni, “kdor si ne upa, ni vreden, da je pri nas”.

“Prav tako; jutri na vse zgodaj se dvignemo; nekaj bo, kar bo”.

“Pol nas bo na polju pocepalo in kopeti stegnili za vselej, pol jih bo razbite buče prineslo v to luknjo, to bo, da vama povem”, pravi tisti, ki se je poprej na gospodo hudoval.

“Glej ga no, od kdaj si neki vedež?” ga vpraša mlad človek ter ga postrani zaničljivo pogleda.

“Še tega ne veš, da me je tvoja stara babica, čarovnica, prerokovati naučila”, mu odgovori oni.

“O vem, da te je naučila strahopetnosti; srca nimaš za pol moža, to te uči vedeževati”.

“In ti sraka, ti mi boječnost očitaš! Stoj, pokazal ti bom, kdo je med nama strahopetec”. Rekši dvigne svoj grčavi cepc nad mladeniča, ki se mu je tudi bil v bran postavil.

“Čakajte!” vele možje in odpahnejo vsakega na eno stran.

“Lejte, taki smo,” reče star mož, “kako si bomo pomagali proti drugim, ko se med seboj skavsamo za vsak nič. Jutri pokažite svojo srčnost ne zdaj. Turki stoje v deželi, zdaj moramo med seboj potrpeti. Kako bomo kaj storili, če se med seboj ne pobogamo? Lejte, že tako smo preveč razkosani: eni so pobegnili v gozd, eni so bili tako nespametni, da so se zaprli v cerkvi na Muljavi, kjer jih bodo — Bog daj, da bi se to obrnilo drugače — Turki vendarle premagali in usmili se jih potlej Bog sam, saj vemo, kaj jih čaka potem. Lejte, ko bi se bili zbrali vsi v eno, potlej bi se dalo še kaj storiti proti Turku, ki se je zdaj že nekoliko razlil po deželi”.

(Dalje str. 95)

ALI SE JIM RES POD KOMUNIZMOM BOLJE GODI?

V LETOŠNJEM “ZBORNIKU” SVOBODNE SLOVENIJE je dr. Jože Velikonja prispeval flolgo razpravo k vprašanju: Kaj mislim o komunizmu? Velikonja je vprašanje obdelal precej “po svoje”, kar sam priznava. Težko bi se našel človek, ki bi k vsemu prikimal. V tedniku SVOBODNA SLOVENIJA se je oglasil dr. L. Puš iz New Yorka in v 5 točkah pokazal, v čem je Velikonjev prispevek pogrešen. Poglejmo tu le 4. točko. Dr. Puš piše:

(Velikonjevo) trditev, da “se večini ljudi v socialističnih — komunističnih — deželah v svetu danes godi boljše, kot se je pred nastopom komunizma” je treba imenovati s pravim imenom, ki se mu pravi sofizem — dokaz, ki vedoma zavaja. Po dvajsetih letih neslutnega svetovnega tehniškega, gospodarskega in socialnega napredka, kakor v zgodovini nima primere in ki je življenjsko raven v svobodnih državah dvignil bolj kakor v kateri koli dobi človeške zgodovine, v taki dobi govoriti, da se ljudem v komunističnih deželah godi bolje kot pred vojno, je neresen opravek. Kajti tu ni objektivnega merila, kakšen bi bil napredek in koliko bolje bi se ljudem godilo sedaj v “socialističnih deželah”, če bi jih ne bil nasilno podjarmil komunizem. Nesporo jasna je resnica,

da je v svobodnem delu Evrope blagostanje večjega dela prebivalstva znato višje kot v “socialističnem” taboru, da ne govorimo o Združenih državah Amerike, s katerimi ga pisec (Velikonja) primerja.

Pri razmišljanju o “blagostanju” v naši domovini, ki nam je prvenstveno v mislih, pa ne smemo pozabiti ogromne politične pomoči, ki je je režim bil deležen od Amerike v dobi, ko mu je šlo za obstanek — ob času krize po izključitvi partije iz Kominforma; še manj je dovoljeno komu pri obnavljanju “blagostanja” v domovini prezreti ogromno gospodarsko podpiranje Jugoslavije od strani Amerike. Ta dosega in presega dve milijardi dolarjev. Brez te velikanske pomoči bi večina ljudi v domovini uživala bore pičlo blagostanje in brez ameriške pšenice bi še danes stradala . . .

Toda celo za tako borno blagostanje, doseženo prvenstveno z ameriški dolarji, mora ljudstvo v domovini plačevati visoko ceno: odreka se mu svoboda, ki je osnovna in bistvena vrednota v življenju slehernega človeka in naroda. Omejevanje svobode prizna, resnici na ljubo povedano, tudi avtor (Velikonja) sam, vendar zopet mimogrede, nekako v oklepaju.

NEZNANKA

Črtica. — Zvonko Velišek, Homebush, NSW

SKORAJ SAMA SVA BILA NA POSTAJI. Vlak je obetal zamudo. Njo sem komaj opazil, dokler ni na lepem prisedla.

"Molči in poslušaj me. Imam ti nekaj povedati."

"Najprej povej, kdo si."

"Prav to je, da ne bom povedala. Ne smeš me poznati. Če me spoznaš, je vse izgubljeno. Bodi miren, lepo prosim. Povedala ti bom svojo zgodbo in upam, da boš zadovoljen".

"Zakaj si s tistim trakom zakrivaš obraz? Snemi si ga, jaz lahko proč gledam, če ne smem videti tvojih lic".

"Pa bi me le morda spoznal. In tega ne smeš, razumeš?"

"Pa naj bo. Le hitro povej, vlak lahko vsak hip pride."

"Deset minut zamude, so rekli. Zgodba ni dolga. Sem hčerka strogih staršev. Imela sem jih za največje sovražnike na vsem svetu. Ničesar mi niso dovolili. Nisem smela na ples, sploh nikamor. Kvečjemu ob nedeljah na morje in tu pa tam kakšno tekmo pogledat. Ob večerih samo doma televizija, to že. Da bi privedla domov kakšne znanee ali zunaj kje spregovorila s kakim fantom, ojoj bi bilo doma."

"Hm!"

"Kaj bo iz tega, sem si rekla, in začela sem delati načrte za pobeg od doma. Načrte sem odložila in čakala na svoj rojstni dan — čez dva tedna jih bom 15. Tisti dan so mi dovolili na prvi ples, seveda v njihovem spremstvu. Zelo sem bila vesela in upala sem, da bom odslej smela pogosto na ples. Pa sem se zelo zmotila. Oče je postal spet strašno strog, nikamor me ni pustil, samo uči se in spet uči se! Jaz se pa nisem hotela učiti. Tedaj mi je prepovedal tudi ob nedeljah iti od doma. In je spet ponavljal: uči se, to je zate, vse druge neumnosti si iz glave zbij".

"Prestrog je bil . . ."

"Tako sem mislila tudi jaz in končno sem res pobegnila od doma. Dobila sem delo v tovarni piškotov in začelo se je veselo življenje. Domov sem sporočila, kje sem, pa pripomnila, naj me ne skušajo spraviti nazaj k sebi. Oče mi je odpisal: S policijo te nočem loviti, če si taka, pa bodi. Vrne se sama, kadar napako spoznaš . . . Smejala sem se in se vrgla v veselo življenje. Ples na ples, nočni sprehodi, ljubkovanje s fanti. Prosta kot ptiček v grmovju . . ."

"Preveč si si dovolila".

"Po enem letu sem to sama spoznala. Prišla mi je misel: Kam vse to vodi? Kaj bo z menoj, ko jih bom dvajset? In kaj, ko jih bom trideset? Zastudilo se mi moje neumno življenje. Pa kaj naj storim? Kam naj se obrnem? Počasi mi je zasvetila lučka — očetov poziv: vrni se, ko napako spoznaš".

"Dobra rešitev!"

"Ponižam se in potrkam na vrata doma. Mati se je zjokala, ko me je videla. Posušila sem se bila in bled je bil moj obraz. Tudi oče se je zgrozil, pa bil je ginjen in tudi njemu se je zablestela solza v očeh. Rada sta me sprejela, pa ni šlo brez kazni. Ti ne bi uganil, kakšna je bila?"

"Prav gotovo ne".

"Oče mi je naložil, da moram petim mladim fantom in petim mladim dekletom povedati, kako se godi tistim, ki mladoletni pobegnejo od staršev. Zdaj veš, zakaj sem prisedla in ti povedala svojo zgodbo."

Vlak je prihajal, odtrgala se je. Skoraj tekla je proč od mene in ob vstavljanju se vlaku skušala doseči voz daleč spredaj. Ne vem, če me je še slišala, ko sem zavpil za njo:

"Dober nauk, punčka, le pridna bodi! No, saj si že."

Z B O R N I K SVOBODNE SLOVENIJE

Na več mestih pričujoče številke je omenjen.

Dospel je kmalu potem, ko je šla na pošto februararska številka MISLI. Zato smo ga že precej razpečali. Je tako velik in po vsebini bogat, da ga vsak vzame, kdor ga vidi. Imamo le še majhno založo. Cena mu je 30 šilingov in dva za poštnino. Kdor ga še želi, naj se HITRO oglasi. — Dobite ga pri MISLIH pa tudi pri p. Baziliju v Kew ter pri Janezu Primožiču v Brisbanu.

MISLI O NALOGAH SLOVENSKE EMIGRACIJE

Pisec pričujočega članka živi daleč onkraj morja. Mislim, da sem dovolj povedal. On ve in urednik ve, zakaj se ne more podpisati. Nič za to, besede članka so njegove — nam vsem v premislek. — Ur.

KAJ JE DANES ZA NAŠO EMIGRACIJO VAŽNO? Važno je naslednje in jako važno: V Sloveniji je nastal pri ljudeh, zlasti pa pri mladini, nekak psihološki "vacuum" — duhovna praznina. Z drugo besedo: prazen prostor v svetu idej. Nujno je do tega prišlo zaradi okostenelosti materialistične marksistične miselnosti. To dejstvo je edini ugodni činitelj za borbo emigracije zoper komunizem. Vse drugo so prazne sanje.

Emigracija bi mogla gornjo okolnost krepko izrabiti v prid demokracije, če bi v svoji celoti složno in enotno nastopala v ideološkem boju zoper komunizem. Pri tem delu bi morala biti tesno povezana z narodnimi manjšinami na Primorskem in Koroškem.

Na Primorskem so se slovenske nekomunistične skupine zbrale okoli enotne Slovenske liste ob raznih volitvah. Marksistično usmerjeni Slovenci volijo kandidate italijanskih komunistov. Edini resnični zastopniki slovenstva so nosilci enotne Slovenske liste. Ker kri ni voda, se pridružujejo skupinam okoli Slovenske liste mnogi iz vrst prejšnjih titovcev, ki so svojo stranko razpustili in privrženecem nasvetovali, naj volijo laške komuniste.

Enotna Slovenska lista ima trde boje z Italijani in marksisti. Dosedaj so ljudje okoli Slovenske liste pokazali uspehe. V nekaterih občinah so iztrgali važna mesta iz marksističnih rok. Uspeli so, ker so krepko združeni: katoličani, krščanski socialci, demokratje (liberalci), neodvisni in še par manjših skupin.

Boj teh ljudi je tudi prava fronta protikomunistične emigracije. Morala bi se tesno povezati z njimi. Preko tesne povezave s temi požrtvovalnimi ljudmi (in praktične pomoči v vseh pogledih) naj išče emigracija svojo bodočo pot. Po tej poti bo našla emigracija možnost, da bo skupno z zamejskimi Slovenci izrabila v začetku omenjeno psihološko praznino in prazen idejni prostor doma. Po tej poti bo moglo priti do tega, da se domovini znova vcepijo, oziroma na novo posadijo korenike pozitivnih vrednot: versko življenje in

demokratska miselnost združena s pametnim socialnim programom, ki bo ščitil potrebe malega človeka.

Ker je prestop meje v Avstrijo in Italijo mogoč s samimi osebnimi izkaznicami, prihaja čez mejo ogromno število ljudi v obe sosednji državi. Od tam naj bi ti ljudje nosili s seboj v domovino kali svobode in zares slovenske miselnosti. Seveda je to mogoče samo, če se emigracija krepko poveže z manjšinami in jim dejansko pomaga.

To so stvarne, dejanske možnosti, ki so emigraciji pri rokah in jih je mogoče uresničiti. Nikakor niso neke nedosegljive sanje in blodni prividi. Zdi se, da je položaj v domovini počasi stopil iz toge drže komunizma na pot nekake evolucije. Zgodovinska naloga emigracije je, da po tej poti rešuje bodočnost domovine, ki še ni izgubila vsega upanja vanjo.

Vprašanje pa je: Ali je slovenska emigracija še sposobna za tako veliko in lepo nalogo? Ali še verjame v znani izrek, da kri ni voda? — V.S.

POSTNA MEDITACIJA

I. Burnik

*Odkar
sem v stepi pustil Te vnemar,
kakor težka mora
neka bolečina v prsih kljuje.*

*Tipljem, iščem
z usti in besedo brez odmora —
vest več mi ne miruje.*

*Črn ognjeni opal
kot Tvoje čudežno oko
v kristalih se svetlika.
Ne bi smel od Tebe!
Glej malika (s prazno mošnjo)!
Naj bo drugače odsihmal!
Zdaj Te iščem:
darovanje, kelih,
Kruh in Vino.*

*O ne, ne!
Razen Tvojih skrivnih sap
in sonca, ki mi upno sveti,
v stepi ni nikogar.*

IZ POPOTNE TORBE

Dr. J. Mikula

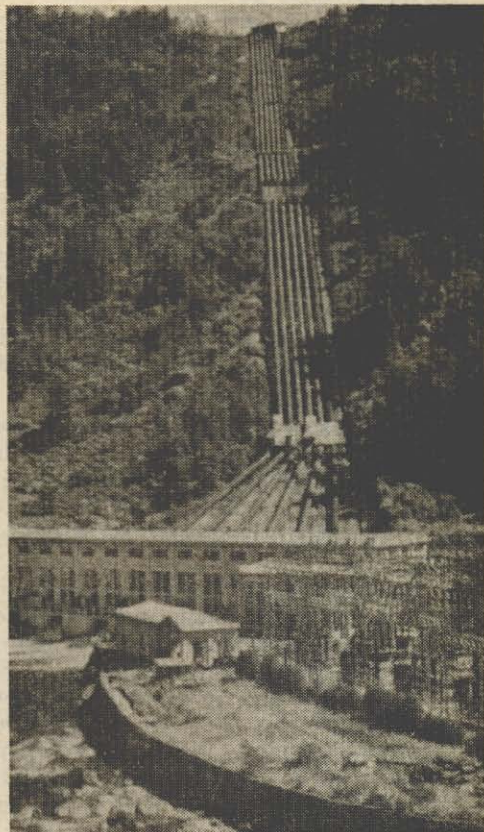
Fantič je v sadovnjaku spal,
žlahten sad mu na nasek pal —
sladko, rudeče jabolko . . .

PO DAREZLJIVOSTI PRIJATELJEV MI JE DOBROTNA božja previdnost izpolnila dolge sanje o obisku Tasmanije, kamor sem odletel v dveurnem poletu, opremljen le z nekaj naslovi od p. Bernarda in od p. Bazilija, ki je kot prvi slovenski misijonar pred štirimi leti obiskal naše rojake na daljnem južnem otoku. Na srečo nisem dospel praznih rok: Nekaj izvodov novoletnih "Mislí", dokaj Baragovih koledarčkov, težek zaboj mohorjevčev, Priročnik slovenske zborne maše, Zbirka svetih pesmi. Tako je vse pripomoglo, da sem se že ob prvem kratkem obisku mogel srečati s številnimi Slovenci ter podkrepiti našo narodno in bogoslužno povezanost.

Sedaj šteje Tasmanija dober ducat MISLI-čev in mohorjanov. Po mohorjevčkah so naši južni rojaki segli s pravo slastjo, da mi je zaloga pošla. Zato ni bilo sproščeno le moje srce, tudi popotna torba se je znato olajšala. Kot je često najlepše jabolko piškavo, so se mi barvni posnetki pokrajin in skupin zaradi poškodbe kamere izjalovili, da sem primoran nositi Tasmanijo in naše drage rojake (naj ne bodo zavoljo tega prehudo užaljeni in razočarani!) le v lepem spominu, kar je vsekako najlažji in najcenejši način prenašanja.

V sicer lepi Avstraliji nikjer ne najdeš nako-pičene takšne lepote na tako ozkem prostoru, kot v otoški državi Tasmaniji. Površinsko je malo manjša od Avstrije ali malo večja od Švice ali pa dobra trikratna Slovenija. Viktorija ima prostora za dobre tri Tasmanije, N.S.W. kar za dvanajst, celotna Avstralija bi spravila pod streho kar 113 Tasmanij. Pa to ni nikako nesrečno število. Saj Tasmanija (68.000 kv. km.) šteje nad 364.000 prebivalcev in tvori 31. del vseh Avstralcev. Z drugimi besedami, ako bi vsa Avstralija bila tako gosto poseljena kot Tasmanija, bi nas Avstralcev bilo prešernih 41 milijonov — našim prešernim severnim sosedom v premišljen strah! S svojimi zmer-nimi gorami, planinami, obširnimi ravninami sliči Tasmanija naši štajerski ali Dolenjski. Švico, Avstrijo, deloma tudi Slovenijo, zapirajo gorski veli-kani, Tasmanijo pa odpira Južno morje; saj je orjaško mogočen otok s skalnatim obrežjem.

Tasmanija se ponaša s ponosnimi nazivi: Dragulj Avstralije, Gorati otok, Južni paradiž, Biser

H.E. Pipeline, Tarraleah, TAS.

Južnega morja. Polna gorskih grebenov, hribov, planin, rek, jezer, ravnin, je zelo bogata pestre slikovitosti, prirodnih prizorov, menjajočih se razgledov. Poljedelstvu, živinoreji, sadjarstvu je mило podnebje zelo ugodno. "Tod nimamo ne poletja ne zime", mi je dejal rojak. In pravo je zadel! Poletje ni tako toplo kot v Sloveniji, zima pa je zdaleka bolj mila, le na gorah in planinah zasnežena. Kdor ljubi toploto, pekoče sonce, poletno vročino, naj nikar ne hodi na tasmansko razočaranje! Komur je drag hlad in mu nagaja avstralska vročina, pojdi na oddih v Tasmanijo, pa ne puščaj doma volnine, površnika; sicer boš moral vedno posedati v hiši ob "fireplace", ki je tam živ podnevi in zvečer, poleti in pozimi! Prezračenje volnine in

plaščev, samevajočih že dolgo po omarah, pomirje-
je živcev, utrjenje zdravja, obnovitev dobrega te-
ka, okrepitev trdnega spanja poplača izletnika. Ko-
panje v morskih valovih je za razvajence premrzlo,
vsekako je od jutra do večera "Swimmingpool" pri-
jetno razgret za najbolj razvajene mehkužneže.

Po flori in fauni (nastlinstvo, živalstvo) sliči
Tasmanija povsem avstralski celini; ne pogreša ne
kangeruja ne kunca ne papige ne kukabure. Šume,
hribi, gorski velikani so poraščeni s tristovrstnimi
evkalipti, ki mestoma dosegajo stometersko višino
in omogočajo zelo razvito lesno in papirno indu-
strijo. Prav lahko se dajo vzgojiti vse vrste evrop-
skega drevja, ki ljubi zmerno podnebje in vlago.
Le tisti, ki ste vzljubili obširne, peščene avstral-
ske pustinje in suhe puščave, nikar ne hodite v
obraščeno Tasmanijo na lov, pa bodi na živali, ali
zlatu, ali opale, ker tam pustinske puščave ni!
Lovska sreča pa bo izdatna v pragozdu, ribolov
bo posrečen v morju, rekah, jezerih. Bodi srečno!

(Še!)

Brata Branko in Milan Kavčič,
Launceston, TAS. Tretji — kdo je?

STAVKA IN NJENA ZAKONITA MEJA

Odlomek iz "Družabne pravde".

STAVKA (ŠTRAJK) SAMA NA SEBI ni še no-
bena narodna nesreča, temveč je med temeljnimi
pravicami svobodne družbe. Kot na vseh drugih
življenjskih področjih pa velja tudi tukaj zlato
pravilo. Zmernost je čarobni ključ za vse zamota-
ne položaje. Kratko izraženo: čim manj se družba
poslužuje te temeljne svoboščine — stavke — tem-
bolj zdravo je njeno gospodarstvo. Je prav tako
kot pri človeškem telesu: zloraba zdravil škoduje
telesnemu organizmu.

Ker se neomejena svoboda lahko hitro spre-
vrže v zlorabo svobode, a zloraba svobode vodi ali
v anarhijo ali v diktaturo, so trezni državniki in
gospodarstveniki v nesporno demokratičnih drža-
vah postavili zakonite predpise o stavkah, ki so ob-
vezni za oba nasprotujoča si tabora — socialna
partnerja: podjetnika in delavstvo.

V Združenih državah Amerike obstaja že de-
setletja stalna uradna pomirjevalna komisija ("ar-
bitražna"). Ta je v okviru National Labor Relation
Board-a samostojno oblastno telo, ki stopi v akcijo
na zahtevo obeh nasprotujočih si partnerjev. Nje-
na naloga je, da pomaga kot neutralna strokovna
ustanova obema strankama do sprejemljivih pogo-
jev pomiritve.

Ako tej komisiji poravnava ne uspe, poseže
v spor sam predsednik Združenih držav. Ima pra-
vico imenovati poseben preiskovalni odbor, ki pro-
učuje ožadje spora in svoje izsledke objavi v po-
sebni spomenici. Opiraje se na to spomenico, pred-
sednik lahko pozove zvezno sodišče, naj poseže
vmes. Sodišče potem izda tako imenovano "in-
junction", poseben ukaz, ki se mu morata pokori-
ti obe stranki, podjetje in delavstvo. Ta ukaz za
nekaj časa ustavi vsa pogajanja in vse spore.

Čas, ki uveljavlja "injunction", sme trajati
največ 80 dni. Najkasneje po preteku teh 80 dni
sta obe stranki znova pozvani, da s pomočjo arbit-
raže dosežeta sporazum. Ako sporazum tudi zdaj
spodleti, izda preiskovalni odbor novo spomenico
in z njo obvesti o poteku spora vso javnost. Takoj
nato pa National Labor Relations Board izvede
tajno glasovanje v vseh tistih podjetjih, ki so v
sporu kakorkoli prizadeta.

Ko so podatki tajnega glasovanja zbrani, je
"injunction" ukinjen in z njim tudi stavka ustavo-
ljena. Odločil je v sporu zakon, državna postava,
oba partnerja, podjetje in delavstvo, se morata
pokoriti.

mož in žena

NAJTEŽJA DOLŽNOST

Anica Kraljeva

Na željo ge. Marije Persič v Melbournu objavljamo pričujoči spis, ki je izšel že v argentinski SVOBODNI SLOVENIJI. Tako tudi objavi v naslednjih dveh številkah. Pismo Persičeve berite v KRIŽEM. — Urednik.

V ZNANEM DRUŽINSKEM LISTU je izšlo v začetku tega meseca v Buenos Airesu pretresljivo poročilo o svetovni revščini. Napisal ga je duhovnik Carlos Baccioli (OMV). Prepišem vrsto vprašanj, ki jih pisec članka navaja na koncu spisa:

"Ali vemo, da 40 milijonov ljudi umre na leto od lakote? Da je pest riža glavna hrana milijonske množice? Da je 80% človeštva nezadostno hranjenih, in zaradi šibkosti obsojenih na smrt med 30 in 40 letom? Da od 900 milijonov otrok pod 15 letom, polovica, t.j. 450 milijonov, živi lačna in bolna? Da na milijone ljudi živi bolj revno kakor naše domače živali: v brlogih, kočah brez oken, brez vode in stranišč? Veliko jih spi na prostem ali natlačenih po 20 do 30 v eni sobi. Da od 300 tisoč milijonov ljudi, se le 500 milijonov lahko zadostno hrani? Da vsak tretji otrok zaživi brez upanja na normalno življenje? . . . Medtem v desetih deželah: ZDA, Angliji, Švici, Danski, Švedski, Norveški, Avstraliji, Novi Zelandiji, Argentini in Urugvaju . . . 300 milijonov ljudi boleha zaradi preobilne hrane!"

Če bi človek moral na to misliti, ko sede k bogato obloženi mizi, bi mu grižljaj zastal v grlu in bi ga vsaj nekoliko bilo sram.

A človek živi svoje vsakdanje življenje in vidi, z redkimi izjemami, le svoje dnevne dobrrote in trpi svoje dnevne težave.

Vendar bi bilo pametno in v prvi vrsti zelo krčansko, da bi si gornje podatke večkrat priklicali v spomin. To bi bilo potrebno posebno po onih domovih, kjer vlada blagostanje. Tudi blagostanje, če je trajno, postane vsakdanje in človek v njem pozabi, da uživa božji blagoslov, ki ga velika večina ljudi ne pozna. Blagostanje udari človeka s slepoto za druge in otrdi srce. Poželjenje po denarju in udobnosti se nikoli ne uteši. Gorje družini, kjer se to zgodi!

Po naših vaseh sem opazovala dela usmiljenja starejših mater, ki so poleg svoje družine skušale po svojih močeh pomagati potrebnim. Dobro so vedele: "V tej hiši nekaj časa ne bo mleka, ta čas bomo mi poskrbeli, da jim ga vsak dan nesemo." Tudi za reveže so imele posebne prihranke in vse to so delale popolnoma preprosto in naravno, češ mi imamo, lahko damo. Krščanska usmiljenost je bila v srcih teh žena zakon.

Mislim in upam, da smo to dediščino naših mater prinesli tudi v tujino, saj tihega in nevidnega dela usmiljenja je med nami še veliko.

A misliti moramo na bodočnost. Važno je, da ne dopustimo, da nam otroci zaplavajo v današnje materialistično mišljenje, ki zavaža človeka v sebičnost in brezbriznost do bližnjega in v brezmejno hrepenenje po denarju, s katerim bo lahko utešil vse svoje želje.

Otrok, ki ga starši razvajajo, bo ljubil le samega sebe, staršev ne bo ljubil, ne bo skrbel zanj, ker so mu bili vedno samo vir, iz katerega je zadovoljil samega sebe.

Otrok je dovzeten za dela usmiljenja, celo junško včasih žrtvuje svojo igračo in jo odstopi ubogemu otroku, ki je nima. Seveda, je treba otroka v taka dejanja navajati in mu vzbujati čut usmiljenja in darežljivosti. Nekateri so že po naravi odprtega srca, drugim je treba pa prigovarjati, da ga odprejo.

Mnogo laže se bo to zgodilo tam, kjer sta oče in mati darežljiva, kjer se o krščanski ljubezni do potrebnih govori in tudi dejansko izkazuje.

Mlada mati je svoji štiriletni hčerkici pripovedovala, koliko je revnih ljudi, ki nimajo ne kruha ne postelje. Dekletce se je na cesti oziralo na vse strani in reklo: "Mama, ampak, kje so reveži, pokaži mi jih." Nekaj dni za tem je vendar žarečih oči položila v roke revne žene denar in košček čokolade.

Res je, v tem velikem mestu ni videti beračev, a to ne pomeni, da jih ni.

Ker je dostikrat osebno obdarovanje nemogoče, navajajmo otroka, da bo v posebnem šparovčku hranil denar, ne za svoje igrače, ampak za revne otroke. Vsoto naj potem sam odda, kjer treba.

Tako naj tudi otrok ve, da bo oblekico, ki je njemu premajhna, a še lepa, daroval revnemu

otroku, ki je nima.

Molitev za reveže otroci prav radi priključijo svoji večerni molitvi. Posebno radi molijo za reveže in bolnike, ki jih sami poznajo.

Počasi se bo otrok zavedel, da mu je Bog dal posebno srečo, da ima poleg skrbnih in dobrih staršev tudi udoben dom in da je na svetu veliko otrok, ki tega nimajo.

Predvsem smo dolžni podpirati naše reveže in letno poročilo o njih nam kaže, da število ni majhno. Kdor lahko večkrat in več daruje, ima za to nešteto prilik. Ustanov, ki stalno nabirajo za potrebe, je veliko, vsako župnišče sprejema darove zanje. Po radiu dnevno prosijo, naj ljudje pomagajo hiši zapuščenih dojenčkov. Naravnost pre-

tresljivo prosijo kakršno koli krpo, le da služi povijanju teh revnih bitij.

Nehote človek pomisli na razkošne palače, na omare pozabljenih oblek in perila in — na okamenela srca.

Če poješ grižljaj preveč, kos kruha, ko že imaš dovolj, si ga vzel revežu. To niso črne misli, ki imajo namen uničevati vsako uživanje božjih dobrin, a opozarjajo nas, da nam dovoljna mera uživanja še vedno dopušča, da izpolnimo svojo dolžnost tudi do onih, ki največkrat ne po svoji krivdi, živijo ob robu dostojnega človeškega življenja.

In — zakaj smo prav mi, prav jaz, prav ti in tvoji otroci med onimi srečnimi, ki živijo v deželi, kjer so življenjski pogoji zadovoljivi?

NADŠKOF DR. POGAČNIK JE IZPUSTIL — AVSTRALIJO!

Urednik

V FEBRUARSKI ŠTEVILKI STE BRALI, da je nadškof dr. Pogačnik nasvetoval pošiljanje prošenj na škofa v Marquette, USA, naj bi pospešil postopek za beatifikacijo našega rojaka škofa Baraga. Naštel je nekaj krajev v Sloveniji, ki imajo ali so imeli tesno zvezo z Baragom:

Dobrunj je Baragov rojstni kraj.

Trebnje kraj njegovih mladostnih let.

V Ljubljani je hodil v šole in je v stolnici imel novo mašo.

Šmartin pri Kranju je bilo njegovo prvo kaplansko mesto.

Metlika je bil kraj njegovega drugega kaplanovanja. Iz Metlike je odšel v Ameriko na misijone med Indijance.

Te kraje je g. nadškof naštel, izpustil pa je — Avstralijo. Ne nalašč, saj ne more vedeti, kakšne zveze ima z Baragom Avstralija. Nekateri med nami pa vemo, zato naj zvedo še drugi.

V Avstraliji biva že deseto leto glavni ustanovitelj BARAGOVE ZVEZE, ki je pred 35 leti dala prvo resno pobudo, da se je delo za Baragovo beatifikacijo sploh začelo. Ime mu je: P. Bernard, urednik MISLI.

V Avstraliji biva prav toliko let prvi tajnik Baragove zveze, ime je isto kot zgoraj.

V Avstraliji biva skoraj 4 leta poznejši tajnik Baragove Zveze, ki mu je ime p. Odilo Hajnšek.

Avstraliji biva že skoraj devet let še eden poznejši tajnikov Baragove Zveze: p. Bazilij Valentin.

Ko to vemo — nadškof dr. Pogačnik pač ne ve — ni treba šele spraševati, kakšne zveze naj bi imela Avstralija z Baragom. Zato je tudi kar samo po sebi jasno, da se bo morala tudi Avstralija — niti ne nujno samo slovenska — pridružiti prošnji domovine, ki bo po nasvetu svojega nadškofa zbiralala podpise in jih pošiljala v Marquette.

Kdaj se bomo lotili tega posla? Urednik MISLI ima lep načrt, v nekaj naslednjih številkah ga bo razložil. Upam, da boste pozorno zasledovali.

Pred časom mi je pisal eden naročnikov: Namesto da se katoličani toliko ženemo za kakšno beatifikacijo, ali bi ne bilo bolje, če bi delo in denar vložili v pospeševanje misijonov v poganskih deželah?

Lepa misel, vesel sem je bil. Vendar je to samo polovična misel. Cela misel se po moje glasi tako: To storiti, onega ne opustiti!

Dovolj nas je, dovolj časa in denarja imamo, da vsaj nekoliko napravimo za oboje. Res nihče ne more vsega sam, pomaga pa lahko vsak.

Poganski misijoni! O, le naj nam bodo pri srcu, le še druge pridobivajmo za njih podpiranje. Lažje pa bomo uspeli, če imamo pred očmi razne vzornike, ki so se z dušo in s telesom posvetili delu v misijonih. Eden največjih v cerkveni zgodovini je naš Baraga, ne moremo in ne smemo ostati ob njem pri polovični misli, CELA misel naj bo naša zvezda vodnica!

KAJ SE VAM ZDI O KRISTUSU?

ČIGAV SIN JE?

(Mat. 22,42)

Vernim katoličanom je odgovor lahak. Vendar se je bati, da Kristusa premalo poznamo in malo vemo o njem. Pozabili smo. Prav bo, če ponovimo vsak mesec nekaj, kar so evangelisti o njem napisali. Poznanje Kristusovega življenja in delovanja bo poglobilo našo vero vanj.

Besedilo evangelijev imamo tu spodaj na levi strani, na desni pa pojasnila k besedilu, da nam bo lažje razumljivo. Priložena je zemljepisna karta Palestine, da lahko sledimo, kje se dogodki evangelijev vršijo.

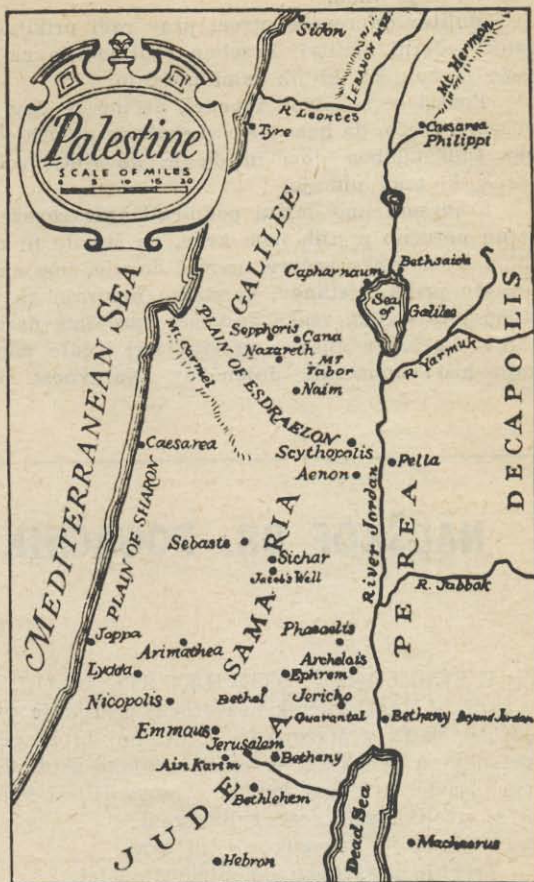
Če pravimo, da smo Kristusovi moramo Kristusa kar najboljše poznati!

MNOŽICE UGIBAJO

Nekateri iz množice, ki so čuli te besede, so govorili: On je zares prerok. Drugi so rekli: To je Kristus. Nekateri pa so govorili: Menda vendar Kristus ne pride iz Galileje? Ali ne pravi pismo, da pride Kristus iz Davidovega rodu in iz mesta Betlehema, kjer je bil David?

Nastal je torej zaradi njega med množico razpor. Nekateri izmed njih so ga hoteli prijeti, toda nihče ni stegnil rok po njem.

Služabniki so se vrnili k velikim duhovnikom in farizejem in ti so jim rekli: Zakaj ga niste priveli? Služabniki so odgovorili: Nikoli noben človek ni tako govoril kakor ta človek. Farizeji so jim odgovorili: Ste se mar dali tudi vi preslepiti? Ali je mar vero vanj sprejel tudi kdo izmed voditeljev? A ta drhal, ki ne pozna postave — prekleti so!

RAZLIČNA MNENJA O JEZUSU

Iz tega prerekanja med Jezusovimi poslušalci spoznamo, da njegovo rojstvo v Betlehemu ni bilo znano. Ljudje so mislili, da je bil Jezus rojen v Nazaretu, kjer je "od nekdaj" živel. Zato je bilo težko sprejeti misel, da bi Jezus bil obljubljeni Mesija. Ta mora priti iz Betlehema, to so vedeli. Prerok Mihej je to jasno zapisal in spomnili se bomo, da so svoj čas pismouki kralju Herodu to povedali, zato je dal pomoriti dečke v Betlehemu in njegovi okolici. Ta je pa torej iz Nazareta in že Natanael je začuden nekoč vprašal: Ali more iz Nazareta kaj dobrega priti? Nazaret z vso Galilejo ni imel dobrega imena v Jeruzalemu.

Ta ugovor se je zdel zadosten, da bi po vsej pravici Jezusa zgrabili, namreč poslani policaji. Da ga niso, je bil vzrok ta, da je Jezus s svojo religiozno osebnostjo to preprečil, ker še ni bil čas. Voditelji po še vztrajali pri zahtevi, naj se Jezus aretira. Vmes je posegel Nikodem. Predobro si je

Misli, March, 1965

Rekel jim je Nikodem, ki je bil prišel prej ponoči k njemu in je bil eden izmed njih: Ali mar naša postava koga sodi, če ga poprej ne zasliši in ne poizve, kaj dela? Odgovorili so mu: Kaj si tudi ti iz Galileje? Preišči in spoznaj, da iz Galileje noben prerok ne vstane. — In šli so vsak na svoj dom.

SODBA NAD PREŠUŠTNICO

Jezus pa je šel na Oljsko goro. In zjutraj je spet prišel v tempelj in vse ljudstvo je prihajalo k njemu; in sedel je ter jih učil. Kar pripeljejo pismouki in farizeji ženo, zasačeno pri prešuštvo vanju, jo postavijo v sredo in mu reko: Učenik, ta žena je bila zasačena v prešuštvo vanju. V postavi nam Mojzes ukazuje take kamnati; kaj pa ti praviš? To so govorili, ker so ga skušali, da bi ga mogli tožiti.

Jezus pa se je pripognil in s prstom pisal po tleh. Ko ga niso nehali vpraševati, se je zravnal in jim rekel: "Kdor izmed vas je brez greha, naj prvi vrže kamen vanjo". In spet se je pripognil in pisal po tleh.

Ko so pa to slišali, so drug za drugim odhajali ven — počenši od najstarejših — in ostal je sam in žena v sredi. Jezus se je zravnal in ji rekel: "Žena, kje so? Te ni nobeden obsodil?" Ona je rekla: Nobeden, Gospod. In Jezus ji je rekel: "Tudi jaz te ne bom obsodil. Pojdi in odslej ne greši več!"

JEZUS — LUČ SVETA

Zopet jim je Jezus spregovoril: "Jaz sem luč sveta. Kdor gre za menoj, ne bo hodil v temi, marveč bo imel luč življenja".

Farizeji so mu rekli: Ti pričuješ sam o sebi; tvoje pričevanje ni pravo. Jezus jim je odgovoril: "Tudi če jaz pričujem sam o sebi, je moje pričevanje pravo, ker vem, odkod sem prišel in kam grem. Vi pa ne veste, odkod prihajam in kam grem. Vi sodite po mesu, jaz ne sodim nikogar. In če jaz sodim, je moja sodba prava, ker nisem sam, ampak sva jaz in Oče, ki me je poslal. Tudi v vaši postavi je zapisano, da je pričevanje dveh oseb pravo. Jaz sem, ki pričujem o sebi, in Oče, ki me je poslal, pričuje o meni." Rekli so mu tedaj: Kdo je tvoj oče?

Jezus je odgovoril: "Ne poznate ne mene ne mojega Očeta. Ko bi poznali mene, bi poznali tudi mojega Očeta".

Te besede je govoril pri zakladnici, ko je učil v templju, in nihče ga ni prijel, ker še ni prišla njegova ura.

zapomnil svoječasno ponočno srečanje z Jezusom, z mirnim prizivom na pisano postavo, da se kar na lepem nihče ne sme aretirati, jim je vzel orožje iz rok.

"POJDI IN NE GREŠI VEČ".

Čudovit dogodek! Farizeji so ga vprizorili le preočitno zato, da bi Jezusu nastavili past. Naj reče tako ali tako, ujeti se mora. Tako so premislili. S škodoželjnim nasmeškom stoje okoli Jezusa in grešne žene, češ, kaj bo le rekel. Pa Jezus se je spet mojstrsko izmotal iz nastavljenih zagate, kakor že večkrat. Če bi ukazal grešnico kamnati, ki bil kriv pred rimsko postavo ki Judom ni dovoljevala zvrševati smrtno kazen na svojo roko. S svojim tihim in nepričakovanim početjem — pišanjem v prah — Gospod odbil že prilično ves sovražni naskok. Popoln poraz so pa doživeli tožilci ob njegovih besedah: Kdor je brez greha . . .

Toda Gospod se je "zavaroval" tudi na drugo plat. Poslušavci — in pozneje bralci — bi utegnili reči: Poglejte, kako mil in prijazen je Jezus do prešuštnice! To je znamenje, da ženska nezvestoba ali celo prešuštvo ni poseben greh. In zares ve zgodovina povedati, da so prepisovalci evangelijev kmalu po smrti zadnjega evangelista začeli izpuščati to zgodbo. Bali so se, da bodo načedne ženske našle v njej — potuho Premalo so opazili, da se zgodba konča z Jezusovim naročilom: NE GREŠI VEČ!

JEZUSOV NAUK RAZSVETLJUJE VES SVET

Se vedno smo v bližini šotorskega praznika. Si cer je res že potekel in "množice" romarjev so se azšle na vse strani. Okoli Jezusa v templju se zdaj zbirajo v prvi vrsti judovski voditelji, zlasti farizeji in pismouki. Jezus pa v svojih govorih nadaljuje z razlagami resnic, ki jih je sprožil med praznikom. Svoj nauk, da je bil bolj nazoren, je rad navezoval na judovske verske obrede. Zajemanje vode — Jezus je živa voda božje milosti. Prižiganje tempeljskih svetilk — Jezus je luč za ves svet, učitelj nebeških večnih resnic.

Spet ga skušajo ujeti v besedi s sklicevanjem na Mojzesovo postavo: dve priči sta potrebni za vsako veljavno izjavo — Jezus pa ima le eno pričo — samega sebe. Ni mu verjeti! Na ta očitek Jezus zatrjuje, da je še druga priča, ki zanj govori, bolj veljarne si ne morejo misliti — sam nebeški Oče! Kako se javlja njegovo pričevanje? V čudovitem Jezusovem nauku, v njegovih čudežih, v njegovem svetem življenju. In prav tega farizeji nočejo videti, nalašč nočejo Jezusa poznati s te strani. Nalašč nočejo v poznanju Jezusa poznati — Očeta!

Iz misijonarjevega pisma

PREMESTILI SO ME. Novi kraj se imenuje DURGAPUR in mu pravijo "industrijsko srce" nove Indije. V tem mestu so jezuitski misijonarji pred dvema leti ustanovili "St. Xavier School", ki naj bi se razvila v višjo šolo — College. Dosegla je že šest razredov. Industrijska privatna kompanija nam je zdaj dala 10 akrov sveta za 999 (!) let. So pa ti akri prava puščava. Ko smo si jih šli ogledat, smo se v gošči izgubili, da nismo znali ne kod ne kam. Vendar je svet dragocena pridobitev za naš misijon.

DALI SI MI NALOGO da na tem svetu zgradim do januarja 1966 trinadstropno zgradbo, ki bo pozneje služila za gimnazijo. Potem pa pridejo na vrsto polagoma ostala poslopja za razne druge namene, za stanovanja učiteljstva in podobno. Državna vlada nam je poverila vodstvo šole z bengalskim učnim jezikom. Vse vodstvo šole je popolnoma v naših rokah in mene so naredili za razvnetelja — principala. Vendar imam samo vodstvo v svojih rokah, učil pa sam ne bom. Ostanem kot sem bil — misijonar v džunglah. Šola ima nalogo, da vzgoji za industrijska podjetja nižje uradništvo. Koliko bo med študenti katoličanov, je težko reči. Pa po tej poti si katoličanstvo pridobiva med pogani simpatije in si pripravlja pot do spreobrnjenj.

VES TA OKRAJ je v načrtih vlade odločen za razvoj indijske industrije in že zdaj trdijo, da je to najlepša industrijska naselbina vse Indije. Zanimivo je, da je okraju (Township) ime "Mesto Stvarnika Vesoljstva". Ime so izbrali nekristjani sami. Mi smo ga seveda veselili. Enako ime bo imela naša nova šola. Druga zanimivost je, da ima naselbina 180 Rusov. Vsak dan se srečujem z njimi in smo prijatelji. Radi mi dajo razne informacije, ki mi kot novodošlemu zelo prav pridejo. Kako bom začel svoje delo? Naloga je popolnoma pionirska. Najprej bo treba nekaj dreves posekati, da bo mogoče zemljo zmeriti. Nato pridejo na vrsto načrti za poslopja. Načrte bo treba predložiti v odbritev raznim oblastem, celo v Rim bodo romali. Potem pa pljuniti v roke in začeti z zidavo . . .

P. STANKO PODERŽAJ S.J. IMA NOV NASLOV

STANUJEM ZA SEDAJ v prostorih, ki spada jo k šoli sv. Ksaverija. To se pravi, imamo v najemu od vlade za nominalno ceno tri hišice, kjer stanujejo misijonarji in nekateri učitelji, vključno karmeličanke. V eni teh hišic je tudi kapelica, zelo zelo siromašna. Človek bi se kar zjokal. Še mašno posodje je deloma le aluminijasto. Zato prav prisrčna hvala dobrotnikom naših misijonov, posebno tistim, ki sem njihova imena že bral v MISLIH, pa darovi še niso bili doposlani. Za lepi dar v oktobru, ki sem ga dobil seveda še na prejšnjem mestu, sem se pa že zahvalil. Pa še enkrat: Bog plačaj vsem!

Father Stanley Poderzaj S.J.
St. Xavier School, H.E.C. Township
DURGAPUR 10, West Bengal
I N D I A

Pripimba ured. — Do 20. februarja so še darovali: £ 4: Francka Radonič, £ 2: Ema Kowalski in Jože Cej; £1 Francka Štibilj, Drago Ilijaš in Marica Podobnik.

Ta dan sem odposlal misijonarju na novi naslov ček za 71 funtov. Nisem hotel čakati, da bi se darovi dvignili do stotaka. V novem kraju — nove nujne potrebe! Zato sem pohitel.

KDO TAM JOČE?

I. Burnik

*Jaz vem za kraj: Oh oče, oče, oče!
Za noč miru, dobrote in počitka
razgali stran, prečitaj iz ovitka!
Iz rojstnih krajev čujem: Kdo tam joče?*

*Življenje teče, mene več ne boža,
trpeči glas v daljavi slutim mreti . . .
In dvigam roko, hotel bi oteči.
Ne morem: ostro je rezilo noža.*

*Povej mi, šum, kdo blazno kliče
vso noč že skoz in skoz iz daljnih krajev!
Poslušam vdano sredi stepnih gajev,
ne vidim nič. Pa glas še bolj zakliče:
"Daj hitro, sin!" — Molčim, molčim,
molčim
in z njimi v duhu sam trpim, trpim.*

VPRAŠANJE IN POJASNILO

Zaključek drugega članka

Zakaj in kako sta oba članka nastala, je
povedano v januarski številki na strani 10.
— Ur.

PRI NA V AVSTRALIJI, pa tudi drugod po svetu, ni treba bede in revščine šele umetno ustvarjati, najdemo je lahko dovolj brez umetnega ustvarjanja. S tem moremo reči, da oni pridigar ni imel prav, ko je rekel: "Pomanjkanje in skrajno siromaštvo sta v Avstraliji nepotrebna in res jih je med nami komaj kaj". Govor je torej o "skrajni revščini", ki je taka, da ji skoraj ni pomoči. Zakaj je take revščine v Avstraliji "komaj kaj"?

Gotovo nima pri tem zasluge zgolj bogata dežela sama na sebi. Tudi nima pri tem zasluge prilično dobro urejeno državno socialno skrbstvo. Mora biti še kaj več in to je — **privatna dobrodelnost**. Ljudje si pomagajo med seboj. Pogosto kar neposredno: iz roke v roko. Morda pa še bolj pogosto tako, da roka da podporo kaki dobrodelni ustanovi in gre potem podpora iz prve roke v drugo prek ustanove, organizacije.

Bogastvo dežele samo od sebe ne doseže vseh enako. Naj bo dežela še tako bogata, na cesti nje no bogastvo ne leži, da bi si vsakdo, ki gre mimo, po svoji volji z njim postregel. Zelo različni so razlogi, zakaj niso vsi državljani v bogati deželi enako bogati. Prav tako lahko rečemo o državnem socialnem skrbstvu: Zelo različni so razlogi, zakaj dobi eden od tam več, drugi manj — ali morda sploh ne. Ker pa med ljudmi nikoli ni brez nesreč, bolezni, smrti, pa dostikrat tudi ne brez osebne krivde pri nastajanju revščine, bi kljub bogastvu dežele in socialnih uredb pogosto nujno prišlo do "skrajne revščine", če bi popolnoma odrekla osebna odgovornost državljanov za dobrobit bližnjega.

Kot rečeno, osebna, privatna dobrodelnost je in mora biti tudi organizirana, da je res uspešna. Nastale so razne ustanove v ta namen. K njim se zatekajo potrebni po pomoč, preden zapadejo v "skrajno revščino". Dobrodelne ustanove so pogosto v rokah privatnih, svetnih ljudi in včasih so povezane z državnim socialnim skrbstvom, da delujejo takorekoč 50 — 50. Potem imamo polno takih ustanov pod vodstvom raznih cerkva, katoliških in nekatoliških. Tudi te so tu pa tam povezane z državnim socialnim skrbstvom in si med seboj pomagajo. Država jemlje finance za vzdrževanje socialnega skrbstva iz davkov, ki jih plačujejo državljani, privatne ustanove se obračajo na iste lju-

di za darove in kličejo: dajte, dajte! Tako pač pride, da se kdo pritoži, kot se je vprašalec v MISLIH: Človek naj bi venomer samo dajal in spet dajal . . .

Pa ni drugega izhoda, če nočemo, da bi začeli srečevati tudi širom po Avstraliji "skrajno revščino", v kateri bi ljudje umirali takorekoč na cesti in od golega stradanja. Tu ne pomaga izgovor: Ljudje so si sami krivi! Radi priznamo, da so le premnogi sami krivi. Zavrgli so se — ali so jih pa drugi zavrgli, ko si sami niso mogli več pomagati. Vendar ostanejo ljudje in jih ne moremo pustiti poginiti kot kako žival. Pomagati jim je treba do tiste mere, kjer si bodo lahko spet sami pomagali. Sicer pa niti živali zlepa človek, ki zasluži ime človek, ne pusti izhirati v nemem trpljenju, rajši bo kaj storil zanjo.

Med katoličani je morda pri nas še najbolj znana dobrodelna ustanova pod imenom St. Vincent de Paul Society (družba sv. Vincencija Pavlanskega). Kdo ne ve, koliko dobrega stori? Koliko še dobro rabljive obleke, koliko pohištva, koliko drugih dobro uporabnih reči rezdela med revne brez razlike jezikovne ali verske pripadnosti. In koliko lačnih nasiti na primer v Sydneyu znani Ozanam House!

Tem in dolgi vrsti drugih dobrodelnih ustanov se ima Avstralija še posebej zahvaliti, da je pri nas "skrajna revščina nepotrebna in je je komaj kaj", kot je rekel oni pridigar. Bodimo prepričani, da bi tudi do državnega socialnega skrbstva komaj moglo priti, če bi mu privatna iniciativa za dobrodelnost ne bila poprej pripravila poti. Ako država o svojih uradih nima ljudi s srci, bo tudi njeno socialno skrbstvo, naj se še tako lepo glasi na papirju, ostalo — na papirju. Odkod se bodo taki uradniki dobili, če bomo privatni državljani začeli vsi po vrsti vpiti nad siromaki: Nismo varuhi svojih bratov — država naj gleda in poskrbi za vas!

Tako torej je in mora biti s temi rečmi, zato naj se nihče ne čudi, če je tudi v Avstraliji, tej bogati in socialno prilično dobro urejeni deželi, polno javnih prošenj in apelov: Daj, daj, daj . . .

HUDOURNIKOV LISKO

Fr. Sal. Finžgar

(Nadaljevanje)

Ilustriral Evgen Braidot

Visok obisk.

NEOSKUBENEGA PETELINČKA JE SKRIL v drvarnico in jima stekel po robu naproti. Res sta bila: načelnik in gospa. Kar siloma je vzel načelnikov nahrbtnik in si ga oprtal.

"Torej tukaj prebiva naš puščavnik", je rekel načelnik in si ogledoval Murko.

"Fletkano imate", je pohvalila gospa in pogledala tudi v bajto.

"Oj, in kako snažno! Poglej, očka!" Hudourniku se je kar srce tajalo. Oba sta stopila v kočico in jo res zadovoljno ogledovala in hvalila.

"Vidite, voda že vre. Ali vam smem ponuditi skodelico čaja?"

"Prosim, gospod Kališnik", je gospa z veseljem sprejela ponudbo. Oba sta šla pred kočo na sonce in se razgledovala.

"Skodelici sta bolj revni. Tam za lemenatom sem jih kupil. Ribniška roba je. Človek res ne more vsemu kaj".

Tedaj se je načelnik prijazno nasmehnil, potegnil iz žepa veliko uradno pismo in mu ga podal:

"Čestitam vam. Sedaj boste lahko dokupili še nekaj takih skodelic, da 'veseli svatje' ne bodo pili iz konzervnih škatlic, kadar vas spet obiščejo."

Torej veseli svatje so me razkričali po ljubljanskih kavarnah, je Hudournik mimogrede pomislil in segel po pismu. Roka se mu je tresla, ko ga je odpiral. Napredovanje!

"Hvala lepa, iskrena hvala, gospod načelnik!"

"Tudi jaz vam čestitam", mu je segla gospa v roko. "To ste pošteno zaslužili. Vse vem".

Načelnik jo je ošinil z ukazujočim pogledom, ki ji je velel: Ne izklepetaj vsega! — Ko so popili čaj, je Hudournik — poslej gospod svetnik Kališnik — pogumno vabil: "Gospa, lepo prosim, počastite me, da boste pri meni obedovali".

"Saj imava s seboj."

"Verjamem. Ampak morda bi vama bil le pogodu pravi planinski obed. Seveda tak, ki je za velike praznike."

"Kaj pa imate? Kislo mleko?" je nalašč vprašal načelnik.

"Kako se prijetno šalite, gospod načelnik. Bo pa že kaj boljšega."

"V redu", je vstal načelnik. "Midva greva

zdaj na sprehod v vašo okolico. Opoldne se vrneva."

V tem jo priroma Lisko iz drvarnice.

"Kaj pa to?" ga zagleda prvi gospod načelnik. Lisko je tovoril v gobcu zaklanega petelinčka. Toliko, da se Hudournik ni sesedel.

"Bešta pasja!" je zarental in potegnil petelinčka Lisku iz gobca.

"Oh, gospa, pred pol ure sem ga zaklal in mi ga izvoha ta zverina; ali vam je sedaj prigrajan?"

"To ni nič", se je smejala gospa. "Saj je še v perju. Le dobro ga nama pripravite. Na svidenje!"

Ko sta odšla, je Hudournik Liska prvič pošteno nabrisal z leskovko, ga napodil v drvarnico in jo zaklenil. Tako strpensko hud še ni bil nikoli. Ko se je umiril, je dekret ponovno prebral in se nato veselo lotil kuhe. Ko je skubil petelinčka, mu je še mrtvemu dopovedoval, da brez žrtev v življenju ne gre in ne gre. Da bi pa ne skuhal kaj napak, je še enkrat prebral v Kuharici recept o piščančevi obari. Tako je šlo vse po sreči. Za žgance mu še mar ni bilo. Za te je bil pravi mojster.

Prav tedaj, ko je bilo vse skuhan, zasliši da se načelnik in gospa vračata. Hitro je segel še po steklenici, da pricurne v juho kisa. Nagne, vlije — prečudno je zadišalo. Pogleda steklenico. Skoraj mu je zdrknila iz roke. Zmotil se je bil in namesto kisa vлил v obaro brinovca. Najrajši bi se z Murko vred pogreznil.

Mm, kako lepo diši!" je bila gospa že na pragu. Hudournik se je potajil, skril zadrego in rekel: "Pred kočo sem pripravil, gospa. Da bomo na soncu in zraku. Ali je prav?" — Gospod in gospa sta bila zadovoljna; sedla sta za mizo, novi gospod svetnik pa je postavil pred njiyu obaro in žgance. Gospa je prva zajela in pokusila. Hudournik je bil kar trd od strahu, kaj poreče.

"Okus pa tak! Nekaj posebnega. Očka, pokusi!"

"Imenitno! Ne ti ne naša kuharica ne spravita kaj takega skupaj."

Hudournik ni vedel, ali je vse le zlobna šala ali gre zares. Gospa je pokusila še žgance. "Očka, ta moka in zabela!"

"Odlično!" pritrди načelnik.

"Ni sile, le bolj drvarsko je vse. Zato se vam zdi tako posebno".

"Ni res," ugovarja načelnik. "To ti povem, žena, za naprej hočem pri nas doma tudi tako obaro, s tem pikantnim okusom. In tako moko si nabavi za žgance, naj stane, kar hoče".

Tako je potekel obed ob čudoviti hvali. Ko so použili še prigrizke, ki sta jih prinesla s seboj, je načelnik vzel iz nahrbtnika steklenico starega svečincea, da so trčili na zdravje novega gospoda svetnika.

DA DOJENČEK NE POSTANE ALERGIČEN

(Po razlagi dr. Ukmarja)

SADJA ZA SVOJO HRANO dete pred 6. mesecem starosti ne prenese v redu. Do tega časa je njegova hrana mleko, sladkor, vitamini, ki so dodani hrani ali jih vsebuje materino mleko. Vse drugo prinaša nevarnost, da dete postane alergično — preobčutljivo napram tistim rečem za vse življenje. Zdravnik ne gleda le na to, kako je otrok rejen ali debel, prodira v njegovo notranjost in mu je skrajno zoprno, če najde v telescu razne alergične procese.

Na čim več reči postane dete alergično, toliko slabše je zanj v poznejših letih vse do starosti. Zato nekaj nasvetov:

Proč z dudlo (cucujem)! Če je cucelj iz gume, bo dete postalo alergično na gumo. Čim delj ga bo vleklo, tem hujše bo. Vse, kar je gumasto, bo povzročalo občutljivost. In mestni zrak je že sam ob sebi prenapolnjen s prahom gume. Otrok bo imel vse življenje "sinus" ali še kaj hujšega, če bo živel v mestu.

Ne uporabljajte blazin in žimnic, napolnjenih s perjem perutnine, da ne bo otrok alergičen še na prah perja. Tudi z volno ali pavolo naj blazine in žimnice ne bodo napolnjene. Najboljše so blazine iz koruznega hrbja, kot smo jih imeli nekdanj doma, še boljše so, če je v njih oblanje — lesna volna. Sintetična guma je pa dobra, ker ni naravna guma, zato ne povzroča alergije. Verjetno so blazine malo dražje, pa zato toliko bolj varne.

V sobi, kjer domuje dojenček, ne imejte ptičev v kletki in tudi ne psov in mačk. Preden bri-

šete v sobi prah, odnesite odjenčka drugam in ga prinesite nazaj, ko se prah poleže. Če pa imate sesalne čistilce prahu, pa dojenčka ni treba prenašati.

Zdravniki, ki se ne boje zamere, močno zagovarjajo dojenje detet in ga materam nujno priporočajo. Če pa zdravnik misli bolj na svojo plačo kot na zdravje otroka, bo molčal in si mislil: Saj otrok je tvoj, ne moj, pa delaj po svoje. Bolj ko bo bolan, bolje boza moj žep. Zdravnik, ki se ni bal zamere pri materah, je bil splošno znani dr. Derč v Ljubljani. Ta je vsako mater, ki ni dojila, ozmerjal, da je šla z jokom od njegove ordinacije, pa naj je bila tega ali onega stanu. Je morda nekaj neugodja z dojenjem, a to neugodje poplaca narava materi z viškom sreče in notranjega zadovolistva.

Odrasel človek, ki je bil toliko srečen, da ga je mati dojila eno leto ali več, ne trpi na revmatizmu, artritisu in raznih drugih drugih "itisih", ki jih zdravnik v svoji ordinaciji dan za dnem srečuje. Skoro vsak tak "itis" ima svoj izvor v dobi najnežnejše dobe otrokove. Ta tepež med raznimi strupi in protistrupi je nekako umirjen, zadržan, a dolgotrajen. Morda zato ne preneha, ker jemo jajca, na katera smo postali alergični, ali pijemo mleko, ali jemo pšenični kruh, ali vdihavamo prah perja, volne, gume, bombaža itd.

Včasih je ta reakcija zelo hrupna in lahko pride smrt v dveh, treh dneh. V litijskih hribih je umrl deček kakih 10 let, ker se je po dolgem času najedel borovnic, za katere je vedel, da mu škodujejo — bil je nanje "alergičen". Umrl je tretji dan. Vprašam se, ali mu ni morda mati zdravila drisko z borovnicami, ko je bil star dva, tri mesece? Na enak način je umrl deček iz temeniške doline, star 13 let. Najedel se je češenj, čeprav je vedel, da mu škodujejo. Mu ni morda mati tlačila v usteča češnje, češ da mu bodo v zdravje, ko je imel komaj dva meseca?

Pri taki nudi reakciji popokajo vse drobne žilice, služnice nabreknejo in krvavijo. Zelo velika doza zdravila kortizon, dana o pravem času, bi ju DANES rešila smrti, a pred 30 leti tega zdravila še ni bilo.

Pred odhodom je gospa pestila Hudournika, da naj ji pove, kakšne dišave je pridodal obari, da je bila tako okusna. Hudournik pa je brinovec gladko utajil in se izgovarjal, da vse to stori le zrak in hoja, drugega nič. Hudournik je visoka gosta pospremil dobršen kos poti. Od veselja pa je pozabil na jetnika Liska. Šele doma pred Murko, ko je zaslišal, kako kužek žalostno cvili, se ga je spomnil in mu hitro odprl. Lisko se je vzpel k njemu in mu poljubil roko. Oduščenja ga je prosil.

“Moj revček”, ga je božal gospodar. “Vidiš, je že tako na svetu, da ljudje v velikem veselju radi pozabimo tistih, ki so žalostni.”

(Še!)

Z Vseh Vetrov

BRASILIA, glavno mesto brazilske federacije, je za Brazilijo to, kar je za Avstralijo Canberra. Toda primerjati teh dveh mest ni mogoče. Beremo: "Brasilia je vse prej ko privlačno mesto. Saj je še vse v nastajanju. Ceste in ulice so sicer že dovršene, hiše pa še gradijo. Človek, ki to mesto obišče, ima bolj vtis, da je v nekem delovnem taborišču kot v resnični prestolnici. Zato tudi poslanci in senatorji, kadar le morejo, Brasilijo hitro zapustijo in se vrnejo med domače. Brasilia je zaenkrat dolgočasno mesto, ki še nima svojega lastnega življenja." — Kljub vsemu temu je imela pred poldrugim letom izredno čast, da jo je smel obiskati s svojo "tretjo violino" Tito. Bila je edino mesto v Braziliji, ki je sprejela takega gosta, v nobenem drugem mestu ga niso marali.

"KAJ MISLIM O KOMUNIZMU". Pod tem naslovom je objavljena obširna in močno zanimiva anketa v letošnjem ZBORNIKU SVOB. SLOVENIJE. Ko je bila anketa razpisna, je tudi naš urednik dobil prošnjo, naj se ankete udeleži. Pa je odklonil z izgovorom, da o komunizmu vsi že dosti vemo in nimamo kaj novega povedati. Kako se je zmotil, dokazuje ZBORNIK. Kakih 20 in še čez povabljenih se je odzvalo in njihovi odgovori obsegajo nekako 70 strani. Zdaj tudi urednik MISLI prizna, da se je iz te ankete še marsikaj o komunizmu naučil. Tudi ti, ki to bereš, sezi po letošnjem ZBORNIKU, ne bo ti žal.

SLOVENSKI DUHOVNIK FR. TOMC, ki ustanavlja slovensko župnijo sv. Gregorja Velikega (v spomin škofu Rožmanu) v Hamiltonu, Canada, je za božič napisal svojim ljudem tudi naslednje besede: "Sobotna veselica in — nedeljska maša. Na to bi vas rad opozoril, dragi rojaki, da če smo v soboto na zabavi, ne bi smeli v nedeljo spati celo dopoldne in opustiti sv. mašo. Saj je naša maša pozno — ob 10:30 — in mislim, da se vsak lahko naspí do 10. ure dopoldne. Če bi pa še kaj manjkalo, naj rajši popoldne spet leže in nadomesti, da bo v ponedeljek lahko delal. Bog zahteva, da mu vsaj eno uro in pol posvetimo vsako nedeljo. Ali se vam ne zdi, da je Bog tega vreden? Kdor mu niti tega časa ne posveti, ne more reči, da vanj veruje in da ga ljubi. Včasih so rekli: Kakršno življenje, taka smrt. Še bolj pa velja: Kakršna nedelja, taka smrt. Oskrunjena nedelja brez Boga in svete Daritve — bo prinesla naglo in nesrečno smrt."

UPRAVA "BOŽJE BESEDE", slovenskega mesečnika v Kanadi, poroča v svoji januarski številki: "Vsako leto se Božja beseda s težavo prerine skozi dolgove. Razloga sta dva. Prvi je, da ima še vedno premalo naročnikov, da bi list mogel sam sebe kriti. K temu je vsako leto kriv primanjkljaja drugi razlog, da nekateri naročniki ne poravnajo naročnine. V preteklem letu je n. pr. preko 300 naročnikov kljub ponovni prošnji ostalo na dolgu, nekateri od njih še leto nazaj." — Ali nismo nekaj podobnega brali tudi nekje v naši bližini?

"ODTUJENO SVETEMU PISMU krščansko življenje neizbežno okrni in se osuši. Hote ali nehotе postane enostransko in zato nepristno in farizejsko. Če svetemu pismu ne dovolimo, da bi nas stalno opominjalo na vse življenjske posledice božjega odrešilnega dela, se naša šibkost in omejenost vrže le na eno ali drugo prvine celotnega krščanstva, druge prvine pozablja in smatra od sebe izvoljeni del za celoto". — Iz BB.

"ANZAC DAY" s svojimi sprevodi, obhodi in shodi je eden avstralskih državnih praznikov, ki se je dolgo zdel nedotakljiv. Samo od sebe je bilo vsako leto pričakovati, da bodo članki v tisku in razne govorance spet in spet proslavljale uspehe Avstralije in njenih zaveznikov v veliki vojni. Zdaj se je nenadoma pojavilo polno dopisov v dnevnem časopisju s pozivom: Nehajte s temi nastopi, ki so se sprevrgli v predpustno razuzdanost in pijančevanje! Naj ostane ta praznik, pa naj bo dan žalovanja za padlimi in molitve za njihov pokoj! Neka Mrs. Wilson si je celo upala zapisati: Po mojem mnenju je vse skupaj zgolj prazen izgovor za nepotreben državni praznik in prost dan za delavce, ki premalo delajo in preveč zaslužijo . . .

AMERIŠKI SLOVENCI se radi ravna po Gregorčičevih besedah: Odpri srce, odpri roke, otiraj bratovske solze! Naprej in naprej dokazujejo to z raznimi nabirkami v dobrodelne namene. Tako je na primer salezijanec dr. Franc Blatnik konec preteklega leta pozval ameriške rojake na pomoč slovenskim salezijancem v Zagrebu, ki jim je strašna povodenj uničila skoraj vse. Minilo je komaj nekaj tednov, pa se je že javno zahvalil v časopisju: Do Božiča sem prejel \$746.50. Gospa Terezija Cerar, ki je oktobra izpolnila 82 let, je sama nabrala \$102.

NA MEKSIKO IN NJEN MEXICO CITY, glavno mesto, Slovenci menda redko pomislimo, če sploh. Naši predniki so poznali "meksikajnarje", mi pa komaj še vemo, kdo so bili, dasi jih Pravopis še ni izpustil. Pred desetletji se je sicer Meksika "proslavila" pred vsem svetom s svojo revolucijo in preganjanjem Cerkve, pa se je nekako poglelo in — pozabilo. Dandanes radi zapišemo, da so Slovenci razkropljeni "po vsem svetu", pa med naštevanimi deželami Meksike ne najdemo. Pa smo jo vendar našli. Neka Mihael in Irma Teliš sta obiskala v Mexico City-ju brata, ki živi tam že 40 let. O svojih vtisih poročata v Amerikanskem Slovencu: Mesto Mexico City je z zadnjih desetih letih zelo napredovalo. Mesto sedaj šteje šest in pol milijonov. Ogromno se zida. Ravno sedaj zidajo apartamente za 90.000 ljudi. Stavbe so zelo visoke in so nagnjene na eno ali na drugo stran. Odkar moj brat tukaj živi, se je mesto ponizalo za cele tri metre". — Menda je svet močvirnat, da se tako pogreza? Če se bo slavni "nagnjeni turn" v Pizi podrl, kot mu obetajo, bomo pa hodili v Mexico ogledovat "nagnjene stavbe", dokler bodo . . .

PROFESOR L.A. piše v torontski B.B.: "Razkošne papeške in škofovske ceremonije vse predobro izražajo njih oblast; toda človek se vpraša, ali je Cerkve pozabila na Kristusov 'blagor ubogim' . . ." Prav ko smo v Sydneyu to brali, smo zagledali v tukajšnjem Catholic Weekly velik napis: Papež je ukazal kardinalom, naj se manj sijajno oblačijo. — Videti je, da sta se profesorjeva in papeževa misel že ujeli — vsaj pri kardinalih. Pa bo že tudi papež sam s škofi vred prišel na vrsto za zmanjšanje "razkošnosti". Vse ob svojem času.

NIKITA HRUŠČOV je seveda šel v penzijo, vsi dovtipi o njem pa še ne. Pravijo, da je nekoč Nikita rekel ženi pri kosilu: Boš videla, da bo komunizem kmalu zavladal po vsem svetu. Žena se je ustrašila in vprašala: Le kam bomo potem hodili po pšenico za kruh in potico?

MIR NA SVETU — kako doseči to enkrat za vselej? S tem vprašanjem se je bavilo nedavno v New Yorku 2.200 učenjakov, diplomatov in politikov, ki so se zbrali iz raznih krajev zemlje, vse od Moskve do San Francisca in čez. Za geslo svojega zborovanja so si vzeli naslov slavnoznane enciklike papeža Janeza: PACEM IN TERRIS — mir na zemlji. Zborovali so štiri dni. Laški marksist Nenni je močno pohvalil papeževo encikliko, nekateri drugi so pa mislili, da je preveč splošna in je nevarnost, da jo vsakdo po svoje tolmači. No

seveda, papež ni mogel, niti hotel, v kratki brošuri sprožiti vseh zadev, ki so jih ti odličnjaki poudarjali na zboru, ki je trajal štiri dni. Saj je že to salamensko veliko, da je tak zbor, sestojec iz različnjakov raznih dežel in tako različnih ideologij, papeževe besede sploh na znanje vzel in iz njih potegnil naslov za svoje zborovanje. Še pred 10 leti bi bilo to — nemogoče!

SKUPINA ŠTUDENTOV SYDNEYSKE UNIVERZE je sredi februarja dvignila oblake prahu v državi NSW. Odpravila se je na deželo preiskovat, kako se v resnici godi avstralskim aborigenom — črncem — ki so že vsaj napol civilizirani in žive skupno z belimi po podeželskih mestih in vaseh — ali pa vsaj "ob robu" teh krajev. Teoretično so že del enakopravnih Avstralcev in imajo iste pravice kot belci. V resnici jih seveda beli po večini postrani gledajo in se jih ogibajo. Vzrok, pravijo, ni toliko v barvi kože kot v nemarnem obnašanju črncev. Higijene ne poznajo in tako dalje. Sydneyski študentje in z njimi večina drugih ljudi pa mislijo, da beli Avstralci z vlado vred pač mnogo premalo store za vzgojo črncev, zato ti siromaki ne morejo biti boljši kot so. Na vlado in njene agenture je celo padla obtožba, da ima najbrž samo polovico aborigenov registriranih. Širša javnost daje študentom vso čast, da so se na svojo lastno pobudo tako močno zavzeli za aborigene ter žrtvovali zanje čas in denar. Tisti, ki nanje lete študentske obtožbe, se pa zagovarjajo in branijo, kaj radi pa tudi študentom poribajo pod nos: ve sydneyjske srajce, ostanite v mestu in šturdirajte, nas pa pustite pri miru!

HITLER NI BIL PRVI, ki je zamislil koncentracijska taborišča za svoje nasprotnike in v njih pomoril milijone ljudi. Že dosti pred Hitlerjem, leta 1921, je ustanovil taka taborišča Stalin in v njih pomoril nad 8 milijonov resničnih ali pa samo namišljenih nasprotnikov. — Zakaj pa to pogrevamo, ko ni nikaka novica? Je pa novica to, da o tem piše na dolgo in široko v februarški številki belgrajska komunistična literarna revija "Delo". Malo pozno je tako pisanje tudi za Belgrad, pa menda je šele zdaj "dozorel čas" za to. Bo pa žel dozorel tudi tisti čas, ko se bo v Jugoslaviji lahko pisalo o tem, kako dober učenec je bil Tito obeh — Stalina in Hitlerja.

SPOMENIK ŠKOFU ROŽMANU za peto obletnico njegove smrti so v argentinskih planinah postavili ondodni slovenski planinci. Načrt za spomenik je izdelal arhitekt Eiletz.

KOTIČEK NAŠIH MALIH

Moje počitnice

Neki dan je prišel eden mojih prijateljev in nas vprašal, če bi šli z njim gledat pingvine. Drugi dan ob osmih zjutraj smo se odpeljali. Najprej smo šli po mojo botro, potem smo vsi skupaj krenili dalje. Pot je bila zelo dolga, saj je do tja 85 milj.

Ko smo prispeli tja, smo imeli najprej kosilo, ki nam je po dolgi vožnji zelo teknilo. Po kosilu smo se odšli kopat. Morje je bilo zelo razburkano. Z Aleksandrom sva šla prva v vodo. Valovi so bili zelo močni in so nas zanašali semtertja, zato nismo mogli plavati. Pač pa me je sonce zelo opeklo in sem imela še dolgo posledice. Ko smo se navečerjali, smo šli gledat pingvine. Dolgo jih ni bilo. Zeblo nas je in smo se zavili v koce. Pingvine smo čakali skoraj dve uri. Končno so le prišli. Dolgo smo jih gledali, ker so bili zelo zanimivi. Domov smo prišli ob enajstih ponoči.

Jelka Pinterič, Melbourne

Rojaki iz okolice Newcastle
na obisku v Sydneyu

Kratko pisemce

Cenjeni p. urednik! Iz vsega srca se Vam zahvaljujemo za prekrasno darilo. Z Edo sva si knjige razdelili. Vse so že lepo spravljene v majhni knjižnici. Zelo sem vesela, da imam že par slovenskih knjig.

Mama mi je tudi obljubila, da mi bo dala album za slike, če bom pridna. Najprej bom dala noter tiste naše, ko smo se slikali ob atekovem grobu in je bila ena v MISLIH.

Še enkrat prav lepa hvala za knjige. Prisrčno Vas pozdravljamo: z Bogom!

Lili in Eda Tomažič, Eurobin, Vic.

ČRKE

Vera Albrecht

Joče stoče Marja mala:
"Nikdar črk ne bom poznala!
To so čačke vsake vrste.
Če naštejemo jih na prste
petih rok, šele tedaj
je te čudne zmede kraj.
Ta je gola, ta ima hlače,
vsaka kliče se drugače.
Ta ima streho, druga piko,
kdo naj razvozlja razliko?"

Pred očmi se ji zamaje,
vrže svinčnik v kot jokaje:
"Nikdar črk ne bom ločila,
dokler v šolo bom hodila".

Sliši jok in prihiti
k Maji prva črka I.
"Le začniva, potegniva,
danes sem še malo kriva.
Bo že bolje, zmerom bolje,
samo malo dobre volje!"

Zdaj napravi mi še piko,
majhno, ne tako veliko!
Prav nad glavo naj stoji.
Vidiš, zdaj sem črka I.
Zanjo v goste pridrve
kmalu u in o in e . . .

Maja piše, piše piše,
grize svinčnik, loke riše.
Ko bo črke vse poznala,
za KOTIČEK bo pisala . . .
(Anica je to dodala . . .)

V KANADI SO BRALI PISMO IZ AVSTRALIJE

Priobčil ga je torontski mesečnik **BOŽJA BESEDA** v obliki članka. Urednik pravi, da ga je eden naročnikov **B.B. prejel iz Avstralije**. Naslov članka je: **SVETOPISEMSKE BAJKE**. Pa ga še mi v Avstraliji preberimo! — Ur.

RAD BI VEDEL, PRAVIŠ, S KAKŠNO PRAVICO kdo reče, da je svetopisemska zgodba o stvarjenju sveta, Adamu in Evi, Kajnu in Abelu itd. samo "bajka". Bom skušal povedati, čeprav zelo nakratko. Od tu naprej lahko sam razmišljaš.

Kaj je "bajka"? Ali ji nista zelo blizu, če že ne isto, besedi "pravljica", "storija", ali pa zgodba itd. dalje vse gor do "povesti"? Moderni sicer ločimo in pravimo: bajka govori o božanskih (namišljenih) bitjih, pravljica o vilah in podobno, storija lahko o vsem takem in drugačnem, enako zgodba, dočim je pripoved o živalih, ki se po človeško vedejo, basen.

To veš, da je Jezus sam povedal mnogo "zgodb". Kar lahko bi jim po večini rekli "pravljice" ali pripovedke. Vendar smo se navadili — morda samo iz spoštovanja — da jim rečemo "prilike". Po latinsko so to parabole in to besedo rabi tudi naprimer angleščina — pa ne SAMO za Jezusove prilike v štirih evangelijih. Človek, ki pripoveduje storije — pripovedke — komaj kaj dela razločka med temi različnostmi. Začne po domače: Enkrat je bil . . .

Misli si, da poslušáš Jezusovo priliko o izgubljenem sinu. Tudi če bi ne bil otrok, ko si jo prvič slišal, ampak že odrasel in šolan človek — kaj bi storil? Ali bi se zapičil najprej v vprašanje: Ali je res bilo tako? In kdaj je bilo? Ali je to zgodovina ali je izmišljotina — bajka? Gotovo bi ne začel segati po knjigah in po raznih zgodovinskih dokumentih ter skušal odkriti za Jezusovo "priliko" zgodovino. Ne bi skušal dognati, naprimer, kdaj in kje je živel tisti kmet, ki je izgubljeni sin pri njem jedel s prašiči.

Zakaj ne bi vsega tega storil? Zato, ker bi takoj razumel, da Jezus ni pripovedoval zgodbe zaradi zgodovine, ampak zaradi nauka, ki ga je hotel dati. Ta nauk je morda verski, morda samo moralni.

Zakaj je pa Jezus sestavljal prilike — pravljice, bajke — zakaj ni rajši vzel v roko — recimo — katekizem in ga ljudem bral? Ni dovolj reči, da pač takrat katekizmov (ali moralk ali dogma-

tik) še ni bilo. Jezus bi jih bil lahko brž napravil, če bi jih bil hotel imeti. Zato nam ostane edino, da rečemo: Jezus je način svojega pouka prilagodil umevanju tedanjega ljudstva. To ljudstvo ni bilo šolano v današnjem smislu besede, ni poznalo sistematičnih učbenikov, kaj je zgodovina, je komaj vedelo — itd. Bilo je pa vajeno odnekadaj (in to velja za vse Semite) vse nauke in resnice, kolikor jih je poznalo, in življenjske izkušnje itd. zavijati v prilike, zgodbe, storije — bajke. Za zunanje okoliščine jim ni šlo dosti — razen da jih je bilo fletno poslušati in lahko zapomniti — šlo je za notranji pomen: nauk, navodilo, neko dognano resnico.

Zdaj iz novega testamenta pogledaj v starega — zlasti v prva tri poglavja prve knjige.

Kakih tisoč let poprej ni bilo na zemlji Jezusa, da bi učil. Če je hotel Bog ljudem kaj povedati, je moral izbrati koga izmed ljudi, ki so takrat živeli. To je storil — izbral je očake in preroke. Učili so ustno, če so pred Mojzesom tudi kaj zapisali, ni dognano, menda. Končno so tudi zapisali. Ne Bogu ne njim ni šlo za to, da bi učili — ustno in pismeno — svetne znanosti: zgodovino, prirodoslovje in tako dalje. Šlo je za to, da se tedanjim (in naslednjim) ljudem povedo božje resnice, v kolikor je bil čas, da jih vsaj nekaj zvedo, čeprav še davno ne vseh.

Judje so poznali precej verskih resnic vse od Abrahamovih časov, to drži, bili so pa v vedni nevarnosti, da jih zmešajo s poganskimi bajkami — "miti" — zakaj vedno so bili obdani s poganskim svetom in skušnjavam jako dostopni. Menda še ne toliko v Egiptu kot pozneje v deželi Kanaan. Saj so tudi pogani še imeli kako iskrico resnice v svojih verskih nazorih — kak drobec se jim je ohranil še iz časov samega Adama. Po večini je pa bilo vse strahotno zmešano. Verjeli so v dobrega boga in v zlega boga. Oba sta se jim zdela nekako enako močna, zmerom v boju med seboj. Kako je človek prišel na ta puklasti svet, o tem je bilo čudnih storij. Ženska je veljala zgolj za užitek moškemu itd. itd. Pred vsem tem in takim je bilo treba Jude — izvoljeni narod, ki naj pripravljajo pot Odrešeniku — poučiti in jih obvarovati pomešanja s pogani.

Treba je bilo izčistiti pojme o Bogu — en sam je, ne kos sveta, ampak nadsveten, zgolj DUH, Stravnik vsega — zlo ni prišlo od njega, zakrivil ga je človek — ženska je tudi popoln človek, enakovredna moškemu itd. itd.

(Konec str. 96)

Iz Slovenske Duhovniške Pisarne N.S.W.

Tel. za p. Valerijana: FA 7044

Službe božje

Nedelja 21. marca (tretja v mesecu): **Leichhardt**, sv. Jožef, ob 10:30.

Nedelja 28. marca (četrti v mesecu):
Sydney (St. Patrick) ob 10:30.
Villawood (Gurney Rd.) ob 10:15.

Popoldne postno romanje iz začetek misijonskega tedna ob 2.30 v cerkvi sv. Benedikta na Broadway.

Nedelja 4. aprila (tiha nedelja, prva v mesecu):
Blacktown (stara cerkev) ob 10:15.
Croydon Park (sv. Janez) ob 10:30.

Popoldne zaključna misijonska pobožnost (drugo romanje) v cerkvi sv. Benedikta na Broadway.

Nedelja 11. aprila (druga v mesecu, CVETNA).
Sydney, St. Patrick ob 10:30; pred mašo spovedovanje za veliko noč.
Wollongong v katedrali ob 5. pop.; pred mašo spovedovanje za veliko noč.

SPOVEDOVANJE OB SOBOTAH

NAJ BO SPET POVEDANO: Vsako soboto zjutraj spovedujem v cerkvi sv. Frančiška v Paddingtonu ob devetih. Vedno me lahko najdete tam ob tej uri. Za sv. obhajilo priložnost takoj, ker je pri glavnem oltarju maša. Vesel bom vsakega, ki se te priložnosti posluži. — P. Valerijan.

MOLITVE ZA BLAGOR DOMOVINE

Prvo nedeljo v aprilu te posebne molitve odpadejo, ker bomo šli vsi na zaključno misijonsko pobožnost k sv. Benediktu na Broadway. Kako bomo napravili v maju, ki je šmarnični mesec, se bomo pomenili v aprilski številki.

G. DR. MIKULA OZNANJA

V CANBERRI bo kratek (tridneven) misijon kot priprava za veliko noč. **Od petka do nedelje 19. do 21. marca.** — Vsak večer postna pobožnost in sv. maša. — **Vabljeni rojaki iz Canberre, Queanbeyana in okolice.**

WAGGA, TUMUT, ALBURY — Med 22. in 28. marcem bom skušal obiskati rojake v teh krajih. Podrobnosti pismeno.

HAMILTON — NEWCASTLE. — Vaš dan je tudi letos **Cvetna nedelja 11. aprila.** Ob 5. pop. spovedovanje, ob 6. sv. maša. Gotovo pridite VSI, ker bo to neposredna priprava za veliko noč!

ROMANJE IN MISIJON

Oboje bo vodil, p. Odilo, ki pride spet med nas iz Melbourne za tisti teden.

Kraj: cerkev sv. Benedikta na Broadway na vogalu ulice Abercrombie.

Čas: Začetek v nedeljo 28. marca ob 2:30 pop.

Spored: sv. maša s pridigo, nato pete liturgije M.B. in blagoslov z Najsvetejšim.

Med tednom: Sv. maša in misijonska pridiga vsak večer ob 7., le v soboto ob 7:30.

Spovedovanje vsak dan med tednom, natančneje bo oznanil misijonar. Skušajte prihajati med tednom vsak večer. Pridobivajte še druge za redno udeležbo.

Zaključek: V nedeljo 4. aprila spet ob 2:30 popoldne. Med mašo skupno sv. obhajilo. Za sklep papežev blagoslov.

Vsi — prav vsi — iskreno vabljeni!

K r s t i

Stefan Marijan Trstenjak, Marrickville, oče Štefan, mati Angela r. Hozjan. Botrovala Vinko in Heda Lovrič — 7. febr. 1965.

Henrik Tomaž Jamšek, Riverstone, oče Rudolf, mati Marija r. Vene. Botrovala Hinko in Kristina Hafner — 7. febr. 1965.

Daniela Križman, Bankstown, oče Alojzij, mati Frančiška r. Lenasi. Botrovala Viktor in Suzana Čič — 13. febr. 1965.

P o r o k a

Franc Alojzij Rebec iz Šempetra na Krasu in **Petrička Johnson** iz Anglije. Nastanila sta se v Bexley-u. Poroka je bila v Paddingtonu 27. februarja 1965.

Vsem najlepše čestitke!

V ponedeljek 22. februarja 1965 nekako ob osmih zvečer se je steklo njeno zemeljsko življenje. Iskala je zdravja zadnjih šest tednov v Mater Hospital in nato v Prince Henry Hosp., pa je namesto zdravja našla smrt. Bila pa je preskrbljena za to zadnjo pot s tolažili naše sv. vere. — Pogrebna maša zadušnica za njen pokoj je bila opravljena 25. p.m. v cerkvi Srca Jezusovega v Mona Vale, N.S.W. Nato se je razvil pogrebni sprevod na tamkajšnje pokopališče, kjer se je zopet zbralo lepo število rojakov, prijateljev in znancev. G. Hedviga Stanojkovič ji je govorila v slovo. — Silva se je rodila staršem Janezu in Juliji Plesničar 18. oktobra 1923 v Čepovanu pri Gorici. Kot Marijina družbenica je rada krasila oltar v tamkajšnji župni cerkvi sv. Janeza. Pred dvanajstimi leti je s starši prišla v Avstralijo in živela pri njih v Mona Vale. Bila je blagega značaja, uslužna in potrpežljiva; zato je bila pri vseh priljubljena. Poleg žalujočih staršev zapušča sestro Danico, poročena Perko. Vsem žalujočim iskreno sožalje. Pokojnico priporočam v molitev. — P. Valerijan.

Sydneyski slovenski živžav in p. Valerijan

NEW SOUTH WALES

Warrawong. — V februarski tevilki MISLI se je pod naslovom "Skok v Wollongong" napravila pomota. Tiskarski škrat ali kaj? Tiskano je bilo: ženin Franjo Hazetič je doma iz Zadra, nevesta Margareta Mali pa iz Frama pri Mariboru. Želela bi, da bi natisnili popravek. Ženinovo ime je **MARJAN HATEZIČ** in je doma iz Reke, Hrvatsko Primorje. Obenem se zahvalim slovenskemu društvu **DANICA** v Wollongongu in njegovim članom, ki so se udeležili svatbe in prinesli prelep poročni dar ter ga izročili v imenu društva. Pozdravlja vse šlane **DANICE** blagajničarka **Margareta Hatezič**.

Mona Vale. — Soparno vroč februarski dan je še po svoje dodal poudarek težkemu občutju, ko smo spremljali na zadnji poti našo drago **Silvijo Plesničarjevo**. Izenada je segla neizprosna smrt po plemenitem dekletu iz naše Primorske. Kljub delovnemu dnevu se je zbrala lepa množica prijateljev za pogreb dne 25. februarja. V farni cerkvi **Mona Vale** je opravil p. **Valerijan sv. mašo** v slovenskem jeziku, nato se je razvil sprevod na pokopališče. S svojo udeležbo smo rajnici izkazali zadnjo ljubezen in spoštovanje. Lepa udeležba, šopki in venci cvetja, vdana molitev in poslovilne besede, ki so izzvale tiho ihtenje, vse to je dokaz, da je bila **Silvija** priljubljena pri vseh, ki smo jo poznali. Naj počiva v božjem miru. Sorodnikom, zlasti staršem, pa iskreno sožalje. — **H. Stanojkovič**.

SLOMSKOVA ŠOLA V SYDNEYU
Trenutno je pouk v slovenščini ob sobotah samo na dveh krajih:

CABRAMATTA od 1 — 3 popoldne;

LEICHHARDT od 10:15 — 12:15 popoldne. Ta pouk je zdaj v farni šoli italijanske cerkve na **Catherine St.**, ne več pri sv. **Jožefu**, kjer imamo slovensko mašo. Vsi otroci dobrodošli!

P. Valerijan.

VICTORIA

Melbourne. — Dragi p. urednik! Dolgo je že od takrat, ko sem slišala da imate vi že več let pripravljeno geslo za škofovski grb, kadar boste namreč na vrsto prišli za tako čast. Pravili so, da se vaše geslo glasi: Mav nas je brihtnih. Ne vem, če je res, to pa rečem, da v zadnjem odgovoru v MISLIH na moje vprašanje niste posebno dosti brihtnosti pokazali. Poslali ste me k p. Baziliju po list **AVE MARIA**. Lepa je ta! To bi mož debelo pogledal. Pozabili ste, da me ne sme nihče drug poznati kot le vi. Kako naj se grem sama izdajat patru? Torej lepo prosim, natisnite v MISLIH govor dr. **Ukmarja** o "krizi v češčenju Matere božje". Prav gotovo bodo tudi drugi radi brali, ne samo jaz. Lepo prosim in še lepše pozdravljam. — **Marija N.**

PRIPIS UR.: Bom videl, kdaj bo prostor. Saj tako zelo se pa spet ne mudi. Kar z mirnim srcem nadaljujte z molitvijo **ZDRAVA MARIJA** in kar še znate podobnega, pa bo zelo prav. —

East Bentleigh. — Še vedno velja, da so MISLI vsak mesec zanimive. Človek bi vprašal, kaj je zanimivo tistim rojakom, ki jim MISLI niso. Zelo me je razveselilo "Božično pismo" podgrajskega župnika, ki je moj bratranec. Moja mama je tiste kraje dobro poznala, ker je bila doma iz **Zarečja**. Jaz pa nisem bila nikoli tam. Lep pozdrav in mnogo želja za uspehe pri MISLIH! — **Frančiška Štibilj** z družino.

Caulfield. — Prilagam dva članka **Anice Krajeve**. Prosim za ponatis v MISLIH. Lahko tudi poveste, da jih objavljate na mojo pobudo in željo. Če bi vsak očka in vsaka mamica te nasvete prebrala in se po njih ravnala, bi bilo dosti manj pritožb čez današnjo mladino. Od vzgoje v domači hiši je dosti odvisna bodočnost otrok. Domača vzgoja je prva in poglavitna podlaga za življenje. Sama šola, če dom ničesar ne stori, zmore samo to, kar imenujejo Nemci "Stubenerziehung". Lep pozdrav vsem! — **Marija Persičeva**.

Misli, March, 1965

Brisbane. — Prispel je dolgo pričakovani in z veseljem sprejeti ZBORNIK iz Argentine. Ko vsako leto, ga je spet izdala Svobodna Slovenija. Je bogata preko 350 strani obsegajoča knjiga, tiskana na finem papirju. Od članka do članka nas vodi v razne panoge naše slovenske skupnosti in nam odkriva poglede v marsikaj, kar nam še ni bilo znano. Zlasti se pa letošnji ZBORNIK ponaša z mnogimi prekrasnimi slikami iz območja slovenskih planincev v Argentini. Slike spremljajo opis oöprave Slov. planinskega društva na celinski večni led na jugu Argentine in v Antarktiki. Te slike nam obujajo spomin na gorske velikane v Sloveniji, ki nam jih zavidajo mnogi tujci. Segajte po ZBORNIKU, imam pa bolj majhno zalogo. Cena mu je 30 šilingov, za poštino priložite 2 šilinga. — Tudi MOHORSKE iz Celovca so še na razpolaganje v zadostni množini. Če jih še nimate, oglasite se, kot so se že mnogi in jim ni žal. Za štiri knjige je cena en funt, za poštino dva šilinga. — Na mojo zagonetko se mi dozdej še nihče ni oglašil, menda se tudi ne bo. Odgovor je: za število petstotisoč bilijonov je treba 17 ničel. Ker nihče ni zaslužil razpisane nagrade, pošiljam 5 — v tiskovni SKLAD MISLI. Pa morda še kdaj kaj takega. — **Janez Primožič**, 39 Dickenson St., Carina, Brisbane.

Mt. Isa. — Poleg ostalih tegob in težav, ki nas gnjavijo že nekaj mesecev v tem kraju, smo Slovenci izkopali in zakopali en slovenski grob. V njem je našel zadnje počivališče rojak **Mirko Janežič**. Pokojnik je bil doma nekje v Vipavski dolini, star nekaj nad 40 let. Ako je imel kaj znancev ali sorodnikov v Avstraliji, naj bodo s temi vrsticami obveščeni o njegovi smrti. Lep pozdrav! — **Mirko**

Brisbane. — Poročati mi je žalostno vest, da je nemila usoda iztrgala iz naše srede zopet enega rojaka. To je bil **Mirko Janežič**. Poznala ga ni samo naselbina Mt. Isa, kjer je živel že več let, tudi rojakom v Brisbanu in Geelongu je bil dobro znan kot dober in pošten človek. Zmešnjave okoli zaposlitve v rudniku, po katerih je Mt. Isa te čase le preveč znana, so Mirka napotile iskat zaposlitve drugje. Na poti v Brisbane je pred Gladstonom imel nesrečo z avtom, ki mu je pustila resne notranje poškodbe. Teden dni je prebil v gladstonski bolnici in kazalo je, da se mu stanje boljša. Nato so ga prepeljali v bolnico v Rockhampton, kjer je pa po hudem trpljenju izdihnil. Truplo pokojnega je naša rojakinja Jerica Stare peljala v Mt. Iso, kjer so ga za zadnji počitek položili v grob ob stran dveh drugih Slovencev, ki sta v zgodnji mladosti postala žrtvi ponesrečenja. Janežičev pogreb je bil 16. febr. 1965. Naj v miru počiva, Slovenci ga ne bomo pozabili. Po rodu je bil Vipavec. Izražamo globoko sožalje njegovim poznancem v Avstraliji, predvsem pa njegovim domačim v domovini. — **Pepca Šilec**.

NADALJNI DAROVI ZA SKLAD

£ 4-0-0: Neimenovan;

£ 2-0-0: Slavko Jernejčič, Anton Jesenko, Mihael Hočvar, Maks Hartman, Ivan Kovačič, Ivanka Černe, Jože Petek, Karl Bezjak, Jože Madon;

£ 1-10-0: Franc Vrabec, Iva Drčar;

£ 1-0-0: Štefka Smole, Tončka Mavrič, Jos. Proskurin, Franc Arnuš, Ivan Gregorič, Ivan Golob, Vinc. Štolfa, Oto Zore, J. Tomažič, R. Tvrđy, J. Bavčar, Alb. Drašek, Peter Bizjan, Raf. Žičkar, A. Čečko, V. Tramšek, K. Levstek, J. Marinček, J. Primožič, Z. Brkovec, Raf. Koren, J. Kveder, M. Ritlop, št. Močilnik, J. Medved, D. Slavez, H. Muster, Al. Meglič, P. Stepančič, St. Zitterschlager, Fr. Vrtelj, K. Kobal, S. Kropich, Fr. Potepan, Em. Pantner, M. Kavčič, J. Kavaš, Fr. Erpič;

£ 0-10-0: S. Rome, I.A. Horvat, A. Kustec, Fr. Hervatin, D. Rovtar, J. Mihelčič, R. Drčar, P. Se-

lak, Fr. Berke, St. Ogrizek, Fr. Ibič, Jože Bole, Val. Schubert, M. Lotrič, F. Lasič, I. Torbica, I. Hozjan, št. Fretze, Jože Slavec, M. Jakša, Maria Zai, P. Tonkli, J. Šterbenc, M. Persič, R. Bogatec, R. Mavrič, M. Jaklič, Zd. Novak, Miro Colja, M. Golčman, L. Grassmayr, M. Hrib, J. Koprive, M. Habenschus;

£ 0-5-0: L. Tomažič, Ana Fretze, B. Krševan.

Prisrčna hvala vsem! Manjkata samo še pičila dva milijončka, pa bi naš upravnik lahko tako pohvalil darovalce v SKLAD, kot je g. Menzies pohvalil darovalce v Churchill Memorial Fund . . .

ZA "KOROTAN". — £ 5-0-0 daroval dr. S. Madirazza namesto venca na krsto g. Milka Lajovica; Neimenovan dal £ 1-0-0 in Niko Krajc £4-0-0. — Peti stotak je torej narasel na 89 funtov. Kmalu naj pride še zadnjih ENAJST!

“S.D.S. — AKCIJA ZA DOM”

V FEBRUARJU SE JE DELO AKCIJE znova poživilo, ko je bila pustna zabava za njen sklad. Bila je v St. Francis Hall, Paddington, 27. p.m. Dvorana je bila zopet napolnjena do zadnjega sedeža. Znosili smo skupaj vse stole iz pevske sobe in od drugod, pa je bilo še premalo. — Ta zabava je povečala vsoto za £91.0.0. Zahvala gre najprej rojakom, ki so se odzvali vabilu — saj bi bil brez zadostne udeležbe ves trud članov Akcije in Društva zastonj. Zahvala pa tudi Slovenskemu društvu in predsedniku, ki je vodil zabavo in izbiro najbolj originalnih maskar. Dve od njih sta dobili nagrado. Prav tako zahvala ostalim članom društva za aktivno sodelovanje pri pripravi in organiziranju in pri zabavi sami; tako gre vse priznanje gđc. Vodopivčevi za skrb za jestvine in pijačo in za peko in darovanje peciva, Lucijanu Mozetiču za strežbo pri jestvinah in ostalim, ki so kakorkoli pripomogli, da se je zabava v redu vršila.

Naslednja prireditev v načrtu — na katero ste tudi prijazno vabljeni — bo v soboto, 20. marca ob pol osmih zvečer. Bo zopet v St. Francis Hall, Paddington. Prireditev se imenuje JOŽEFOVANJE, ker je dan po prazniku sv. Jožefa, ki je v domovini zapovedan praznik in vsesplošno znan, saj je domala vsaka hiša imela Jožeta med fanti, ali pa Jožico med dekleti. — Irci se povesele na dan svojega apostola sv. Patricija — in je ta dan celo izvzet od posta — mi bomo pa praznovali svetega Jožefa. — Prvi del programa bo obsegal deklamacije in pevske točke naših otrok. Drugi del je prosta zabava.

Končno se je “prežaganje televizorja”, ki ga je zadel na novoletnem žrebanju p. Odilo — le srečno izvršilo. Polovica je že šla v Melbourne k p. Odilu, ki jo je seveda namenil tamkajšnji novi cerkvi sv. Cirila in Metoda — polovica pa je šla v sklad za DOM v Sydneyu. Tako je cerkveni sklad v Melbourne-ju bogatejši za £49 in prav toliko bogatejši je tudi sklad za DOM v Sydneyu. Še enkrat iskrena hvala in Bog plačaj p. Odilu.

Za odbor: p. Valerian

DODATNI ZNESKI K SKLADU ZA DOM: P. Odilo ££49.0.0 (polovica televizorja); pustna zabava £91.0.0; A. Laznik £1.0.0; Toni Šircelj £20.0.0. — Skupna vsota £1170.4.10. — Najlepša hvala vsem prizadetim.

DOLAR NA POTI V AVSTRALIJO

V ENEM LETU, verjetno 14. februarja 1966, bomo dobili v Avstraliji nov denar — dolar (\$). Njegova vrednost bo sedanjih deset šilingov (10/-). Zaradi zapletenosti pri spremembah valute bomo imeli vsaj za dobo dveh let v prometu “stari” in “novi” denar. To se pravi, da bomo lahko namesto novega kovanca za pet centov uporabili sedanji kovanec za 6d., sedanji “šiling” za novi kovanec 10 c itd.

Tudi papirnati denar bo ostal delj časa v veljavi. En \$ bo imel enako vrednost kot bankovec za 10 šil. Dva \$\$ bosta enaka sedanje mu funtu, 10 \$ bankovcu za £5 in 20 \$ bankovcu za £10.

Novi kovanci, razen 1 in 2 centa, bodo v velikosti podobni sedanjemu denarju, prav tako bodo podobni novi bankovci sedanjim, le da bodo neko-

liko manjši.

Sprememba valute bo velik glavobol za banke in velika trgovska podjetja. Za ljudstvo bo zadeva dokaj preprosta. Kaj narediti z denarjem, novim in starim, bomo že vedeli, da bi ga le dosti imeli! Računanje bo za nas dosti bolj preprosto, saj smo že od doma vajeni, da ima denarska enota 100 delov.

V tolažbo našim podjetnikom, ki imajo v obratih računske stroje, naj bo povedano, da bo vse te stroje država na lastne stroške preuredila tako, da bodo “računali” na dolarje in ne več na funte.

Kaj več o novem denarju, če se bo zdelo potrebno, se bo dalo povedati pozneje. Je še celo leto dni časa. —š.

Misli, March, 1965

Zdaj prideta v jamo Peter Kozjak in z njim cigan. Usedeta se k ognju na stran, kjer je bilo veliko drugih ljudi. Nihče jih ni ničesar vprašal, zakaj marsikateri je bil med njimi, ki mu je bil ta in ta neznan. Petrova gosposka obleka je vendar storila, da so se jeli spraševati, kdo je to, in se naposled zmenili, da je gospod s Kozjaka. "Kako ta sem pride?" so dejali eni in ugibali tako in tako. "Kdo je pa oni, ki je prišel z njim? Domačin ni; ta nima naše oprave niti poštenega obraza". Tako so sodili od strani cigana. "To se lahko pozve, kdo je", reče eden, "tu smo mi gospodarji, kaj ni res? Vsak, kdor pride, mora povedati: kdo si in kaj si".

"Stoj, najprvo pokličimo tisto švedro semkaj, ki pravite, da je gospod s Kozjaka. Naj bo Kozjak ali Kravjak, gospod ali kmet, tu smo vsi ene mere; govoriti mora, kdo je le-oni rjavi dolgin, če ne..." Rekši, vzdigne govornik svojo palico.

In pošlje zbornica poslanca do gospoda Petra, naj se zglaš kar precej pri velikem ognju. Kmetje, moško naslonjeni na svoje cepove, batine in opaljane kolce in krepelce, vprašajo plemenitega gospoda, kdo je le-oni človek, ki je prišel z njim."

In nesramni Peter, ki je precej izvohal priliko, da bi cigana lahko uničil, reče: "Jaz ga ne poznam, prišel je za menoj; videl sem ga malo prej, preden so bili Turki prišli, in zdaj ga vidim zopet, nemara je bil Turkom... tako... malo... znan".

"Ogleduh je," reko brž eni in ogenj je švigal vsakemu iz oči.

"Turški ogleduh med nami" so vpili vsi in dvignili batine.

"Na kol ga natakne, kakor Turki delajo z našimi brati", vpije eden.

"Nos in ušesa mu porežemo", kriči drugi.

"Ne možje, kdo ste?" pravi stari mož, ki jih je bil že prej utolažil. "Ali se boste vi po Turkih ravnali? Tega ne, mi smo kristjani, in kakor sem že rekel, smrt nas lahko zaleze ali zdaj ali pozneje, zato moramo tudi tega človeka, ako je tudi turški ogleduh, kaznovati kakor možem pristuje, ne kakor nevernim psom. Zato tole svetujem: primimo moža in vrzimo ga v krnico v Krko zunaj pred jamo. Krka veliko dežele preteče, naj si jo ogleda ta človek in naj Turkom pove, da ima še kje kakov cepce, ki je trd dovolj, da razbije glavo in ako je še tako koščena".

Misli, March, 1965

"Res, v krnico ga vrzimo!" pritegujejo drugi.

Zdajci se vzpne cigan pokonci, v roki se mu zasveti nož in strašen glas zadoni po podzemljski jami: "Nihče se mi naj ne približa, za tri je moj nož nabrušen! To pa ni res, kar vam je povedal tisti grbasti človek". Naenkrat potihne ves hrup po jami, vse se ozre na cigana. Ali na mah padejo trije cepci in v tisti hip zazveni ciganov nož, iz rok izbit, po temi na tla. Vendar so imeli vsi, kolikor jih je moglo okoli njega, dosti posla, da so ga iztirali skozi ozko luknjo ven. Na jarku ga potem zavihte in visoko je pljusnila voda, ko je cigan cepnil v sredo krnice.

Krohota se potegnejo kmetje v luknjo, potem ko je utihnilo zadnje čofljanje po vodi v črni temi. "Ako zna plavati, bo prišel na suho", pravijo med seboj, "in poročil Turkom, kaj je videl. Naj le! Ako pa ne zna, naj utone, škode ne bo veliko."

Ko bi bil kdo stopil dol h Krki raz jarek na travnik, ki bil videl, kako je dolgin splaval na suho, otrese in ovil svojo mokro obleko, zleknil se v svoji dolgosti pokonci ter proti jami obrnjem jezen govoril sam s seboj: "Dobro vem, da sem to dobil po tvoji pripomoči, krivenčasti gospod Kozjak. Ti žaba, ki bi jo imel že davno stlačiti! Ali zdaj se ti bom zahvalil; vse drugod se boš lovil kakor po vodi in utonil boš v mlaki, ki si jo sam izkopal".

Rekši se obrne prek travnika proti vzhodnosevni strani, kjer je bil velik turški tabor pred cerkvijo na Muljavi.

(Še.)

SLOVENSKO DRUŠTVO SYDNEY

vabi na

"JOŽEFOVANJE"

v soboto 20. marca ob 7:30 zvečer

ST. FRANCIS HALL, PADDINGTON

Nastopili bodo otroci Slomškove šole

Nato prosta zabava

Čisti dobiček za šolo in SLOV. DOM

ODBOR SDS.

Kako vse to in tako povedati? Z dogmatiko v roki? Pa smo spet tam, kjer smo bili ob Jezusovih "pripovedkah". Lahko rečem: še vse bolj "tam", ker je vsaj tisoč let poprej. Judje so slišali celo vrsto poganskih "stori", "bajk" — pa tudi sami so že takrat vso modrost in tudi "modrost" zavijali v zgodbe. Bo pač treba, da tudi sveti pisatelj seže po enakem sredstvu. Naredil je storije — "bajke" če kdo ravno hoče, in je vanje povil resnice, ki jih je hotel podati. V marsičem so te podobne poganskim, ločijo se v poudarkih o bistvu božjem in o namenu človekovem: telo in duša itd. Podano je pač tako, da je tedanji človek mogel razbrati in njih zrno itd. Tudi stvarjenje v šestih dneh, kakor se prav za prav danes sliši naravnost neumno, je imelo poseben pomen. Preprostim ljudem je ostalo v spominu, da je sedmi dan posvečen Bogu, dan počitka poleg tega. Celotno vrsto podobnih zaključkov bi lahko navedel — šlo je pa. za to, da se resnice utemeljijo na način, ki je bil tedaj ljudem dostopen — ne samo Judom, vsaj do neke meje tudi poganom, saj so skozi mnoga stoletja tudi pogani, čeprav ne v množicah, sprejemali judovsko vero.

Sveti pisatelj je torej res pisal "bajke" in jih porabil za okvir tega, kar je imel in hotel povedati, pa so služile namenu. Seveda je izraz — kakor če bi kdo rekel, da so tudi Jezusove PRILIKE navadne bajke. Toda ali ni tudi sv. Pavel zapisal, da je nekdanji Bog govoril "na mnogotere načine" — v podobah in pregovorih — končno niti "bajka" ne bi bila prehudo napačna, če bi jo bil omenil. Če pa človek s primerno spoštljivostjo in s priličnim razumevanjem bere prve knjige sv. pisma, mu ne bo v prvi vrsti prihajalo na misel, da bere "bajke", začutil bo, da bere "prilike", še bolj, da bere mogočno ALEGORIJO, veličastno podobo, ki s človeškimi besedami govori o božjem.

S človeškim besedami, pa tudi s človeškim mišljenjem, kajpada. Pisatelj ni mogel vedeti, da piše "neumnost", ko pa ni imel pojma o evoluciji in takih rečeh. Ali pa o Evi iz Adamovega rebra . . . Resnico o veljavi žene je pa le povedal — sicer pa, kdaj bo znanost dosegla do konca, kako se je izvršila evolucija moža in žene??? Morda je ta misel sama celo dosti boljša, kot si danes kdo predstavlja.

Zdaj bi lahko kvečjemu človek že ugovarjal: Razumem po vsem tem, da sveti pisatelj ni mogel pisati tako, kot pišejo današnji ljudje in to potem, ko je znanost to in to dosegla. Razumem vsaj do neke meje tudi to, da je Bog tisti način pisanja odobril. Ampak:

Vemo, da so skozi dolga stoletja ljudje — s Cerkvijo vred — tisto pisanje jemali dobesedno in so verjeli več, kot je bilo potrebno. Zakaj je Bog dopustil? Dopustil — takorekoč — da so ljudje poleg resnice verjeli tudi "bajke"? Zakaj ni Bog tega napačnega umevanja človekovega sproti "popravljal"?

Prihaja mi na misel, da bi vzkliknil s sv. Pavlom: O globočina modrosti in vednosti božje. Kdo je izsledil njegova pota. —

Vendar bi po svoje tuhtal dalje in se vprašal: Komu je tisto napačno umevanje škodovalo? Saj je bilo vse človeštvo še nekako v otroškem stanju, dokler se mu ni razum razvil do stopnje, ko je spoznalo in doseglo naravoslovna odkritja. Ali otroku škoduje, če pri pripovedkah verjame tudi okvir, ne le vsebino? Toda Bog je položil v človeka samega možnost, da bo odkril marsikaj, česar sveti pisatelj ni vedel in vedeti ni — brez posebnega razodetja božjega. In prav to je Bog hotel — človek naj sam dožene, kar je naravna resnica in ne verska. Ker ima um, bo potem že tudi to spoznal, da meni (Bogu) ni treba ljudem razodeli naravnih resnic. Dovolj brijten bo, da bo — če bo iml dobro voljo in ga ne bo zasleplil njegov napuh — razbral iz svetega pisma, kaj je verska resnica in kaj ni, ampak samo sredstvo za v besedo povito in človeku podano VERSKO RESNICO.

"PROTI SEVERU OD NAS" je februarjski "Z VSEH VETROV" videl marsikatero neprijetnost, zraven je pa napovedal nekak razvoj dogodkov. V tem ni bil preveč srečen. Mt. Isa ni privedla do uspešnih dogovorov. Stavka in druge zmešnjave se še niso ustavile. Mnogi trdijo, da zdaj ne gre več za vprašanje, kako se bo delavstvo pogodilo s podjetjem, ampak za to, katera politična klika bo imela nadvlado nad delavstvom. Mnogi vidijo v ozadju vsega komuniste. — Indonezija in Malezija namigujeta, da se bosta pogovorili. Bog da! Verjamejo ne dosti. Sukarno in Tunku sta se že večkrat "dogovarjala", dogovorila pa ne... Tudi glede južnega Vietnama, kjer Amerikanci odločno vztrajajo v npadih na komuniste, se šušlja, da ne bo šlo brez nekih pogajanj in nekake neutralizacije vsega spornega ozemlja. Razne sile so na delu, da do tega pride. Drugi se seveda boje, da bi taka uredba bila samo voda na mlin komunistov, zlasti kitajskih.

PEVSKA VAJA "ŠKRJANČKOV"

bo spet v sredo 17. marca zvečer!

ZARUKANI AMERIKANCI

PISMO UREDNIKU, ki so ga poslali tedniku NEWSWEEK štirje Filipinci, ugotavlja:

"Le prepogosto ameriški tisk razodeva ne samo pomanjkanje razumevanja, ampak tudi pomanjkanje resničnih poročil (iz zunanjega sveta)".

Gornja ugotovitev drži ne le za ameriški tisk, tudi za ameriške urade, politike, diplomate in za večino drugih ustanov in poedincev. In ne le v zadevi Filipinov, menda še prav posebno v zadevah Jugoslavije.

Dva dokaza in zadnjih dni:

Močno poznani tednik TIME je napisal v eni februarskih števil letos: Cerkvi v Jugoslaviji se dobro godi. **Verski tisk krepko uspeva in se neovirano širi.** (Religious press is thriving and circulating freely).

Pa so tudi v Ameriki imeli v rokah prevod in je izšla v tisku spomenica jugoslovanskih škofov Titu od novembra 1. 1960, v kateri je rečeno:

"Pred vojno je Jugoslavija imela 150 katoliških publikacij: dnevnikov, tednikov, mesečnikov, revij. Danes ima dva neznatna mesečnika v zelo omejenem obsegu in nakladi".

Res sta menda kmalu nato oba mesečnika postala 14dnevnik in si pomnožila strani od 8 na 16, pa še en tretji je začel izhajati v Zagrebu: Glas koncila. Za Amerikanca je 3 proti 150 — krepko uspevanje in neovirano širjenje!

Drug zgled. Rudolf Lukež piše v Ameriški Domovini:

"Neka gospa iz Chicage nam piše: Dvakrat sem pisala na Department of State v Washington (zaradi odškodnine za zaplenjeno imetje v Jugoslaviji) Obakrat sem dobila odgovor: **Tito ni nič zaplenil, ako pa je kaj razlastil v prid države, je vse pošteno in že davno plačal.**"

Pa bi ta slavna ameriška gospoda spet lahko brala — če že res nima drugih virov in ne ve, koliko je Tito zaplenil drugim ustanovam in privatnikom — lahko bi brala, pravim, v spomenici, kaj so škofje Titu v brk povedali:

"Želja Cerkve je, da se ji vrnejo vzgojne ustanove. Redovnim družinam in drugim vzgojnim ustanovam naj se vrnejo samostani in šolska poslopja, ki so jim bila brez razloga in **brez odškodnine zaplenjena.** Prav tako naj se Cerkvi vrnejo cerkvena poslopja, ki so bila **zaplenjena** in naj se dovoli njih svobodno uporabljanje".

Tako jugoslovanski škofje Titu v brk! In možakar ni mogel reči, da ni res. Ameriško notranje ministrstvo pa vse bolje ve: Tito ni nič zaplenil, če pa je, je že davno pošteno plačal!!! Če Tito za tisto pismo ve, kako se mora krohotati naivnim Amerikancem.

O, četvorica Filipincev, kako prav — še dosti premalo prav — ste povedali o zarukanih Amerikancih!

TRETJA PLOŠČA ZBORA "TRIGLAV"

Je izšla v Melbournu sredi septembra

V s e b i n a :

Štev. I. — Plesna glasba — Ko dan se zaznava — Tam na vrtni gredi — Čutje me, čujte — Mornar — Tirolska polka.

Štev. II. — Zborovske pesmi — Slovenija goriška svita — Žabja svatba — Kako srčno sva se ljubila — Stoji, stoji Ljubljana — Spet na vasi.

Cena plošči je £ 2-0-0

Lahko dobite še tudi prvo in drugo ploščo
Cena ista

V prodaji jih imajo: P. Bazilij v Kew, uredništvo Slov. Vestnika in Vlado Trampuš 17 Birchwood Ave., Fawkner, VIC.

V Sydneyu: p. Valerijan Jenko,

66 Gordon St. Paddington.

Za nakup se priporoča zbor TRIGLAV.

DARILNE POŠILJKE

živil in tehničnih predmetov (bicikle, motocikle, mope, radijske in televizijske aparate, frižiderje itd.)

ZA SVOJCE V DOMOVINI

pošilja tvrdka

Stanislav Frank

CITRUS AGENCY

74 ROSEWATER TERRACE

OTTOWAY, S.A.

Telefon: 4 2777

Telefon: 4 2777

SOLIDNOST — POPOLNO JAMSTVO

— BRZINA —

SO ZNAČILNOSTI NAŠEGA POSLOVANJA

Dr. J. KOCE

G.P.O. BOX 670, PERTH, W. A.

1. ČE HOČETE ZAJAMČENO, SOLIDNO IN HITRO POSTREZBO GLEDE DARILNIH POŠILJK Z ŽIVILI, ZDRAVILI IN TEHNIČNIMI PREDMETI (RADIO APARATI, MOTORNIMI KOLESII, BICIKLI ITD.)
2. ČE HOČETE DOBITI SEMKAJ SVOJO ZAROČENKO, SORODNIKA ITD. POVDARJAMO, DA IMA DR. KOCE PO TUKAJŠNJIH ZAKONSKIH PREDPISIH PRAVICO DAJATI INFORMACIJE GLEDE VPOKLICA OSEB V AVSTRALIJO.
3. ČE HOČETE PRAVILNE PREVODE SPRİČEVAL, DELAVSKIH KNJIZIC, PO-OBLASTIL, TESTAMENTOV ITD. PRODAJAMO SLOVARJE IN VADNICE ANG-LESKEGA JEZIKA.

Zastopnik za N.S.W. Mr. R. OLIP, 65 Moncur St., Woollahra, N.S.W.
Tel. 32-4806

Zastopnik za Viktorijo. Mr. J. VAH, 2 Kodre Str., St. Albans, Vic.
Tel. 65-9378

PHOTO STUDIO

NIKOLITCH

108 Gertrude Street
Fitzroy, N. 6, Melbourne, Vic.

Se priporoča rojakom za naročanje
fotografij vseh vrst:

DRUŽINSKE ALBUME — POROKE —
OTROKE — PORTRETE — ŠPORTNE
SKUPINE — FOTOKOPIJE.

Nevestam posojam poročne obleke
po nizki ceni

Telefon JA 5978

